

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha Loto Oynayın 5000 Liraya Kadar Kazanın

Akhaha

800 milyonluk Kıt'a Çin'ini
tanıdık. — Gazeteler —

Mao — İlerleyelim baylar..
ön taraflar boş!

SAFER
ZORLU

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve cildi tahriş
etmeden yüzünüzün
nemini alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

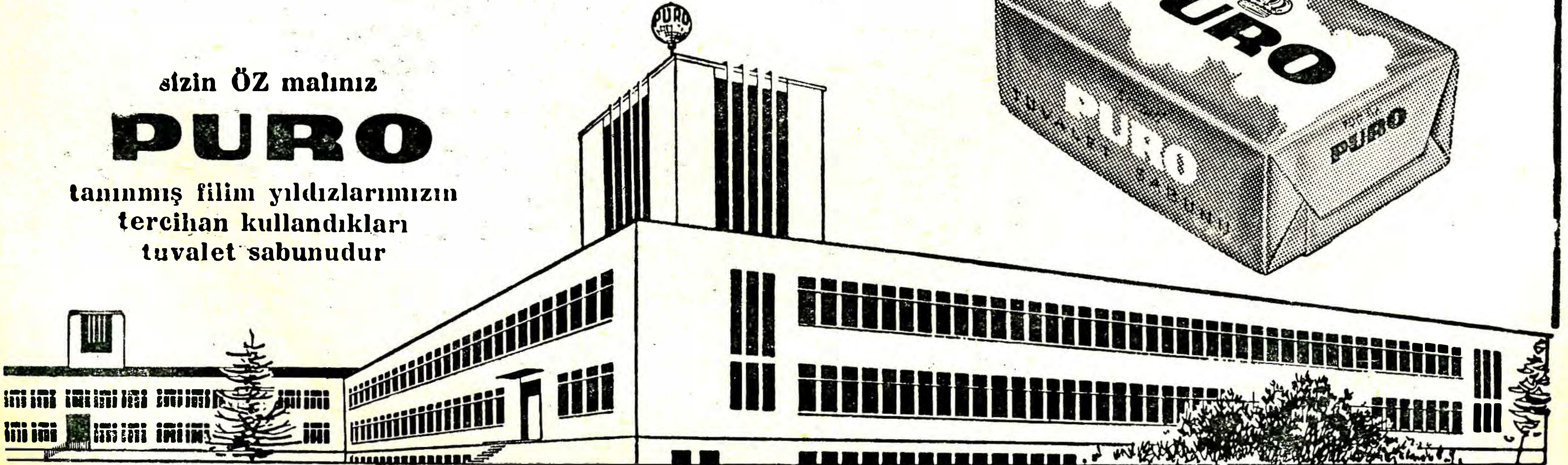
Gençlik

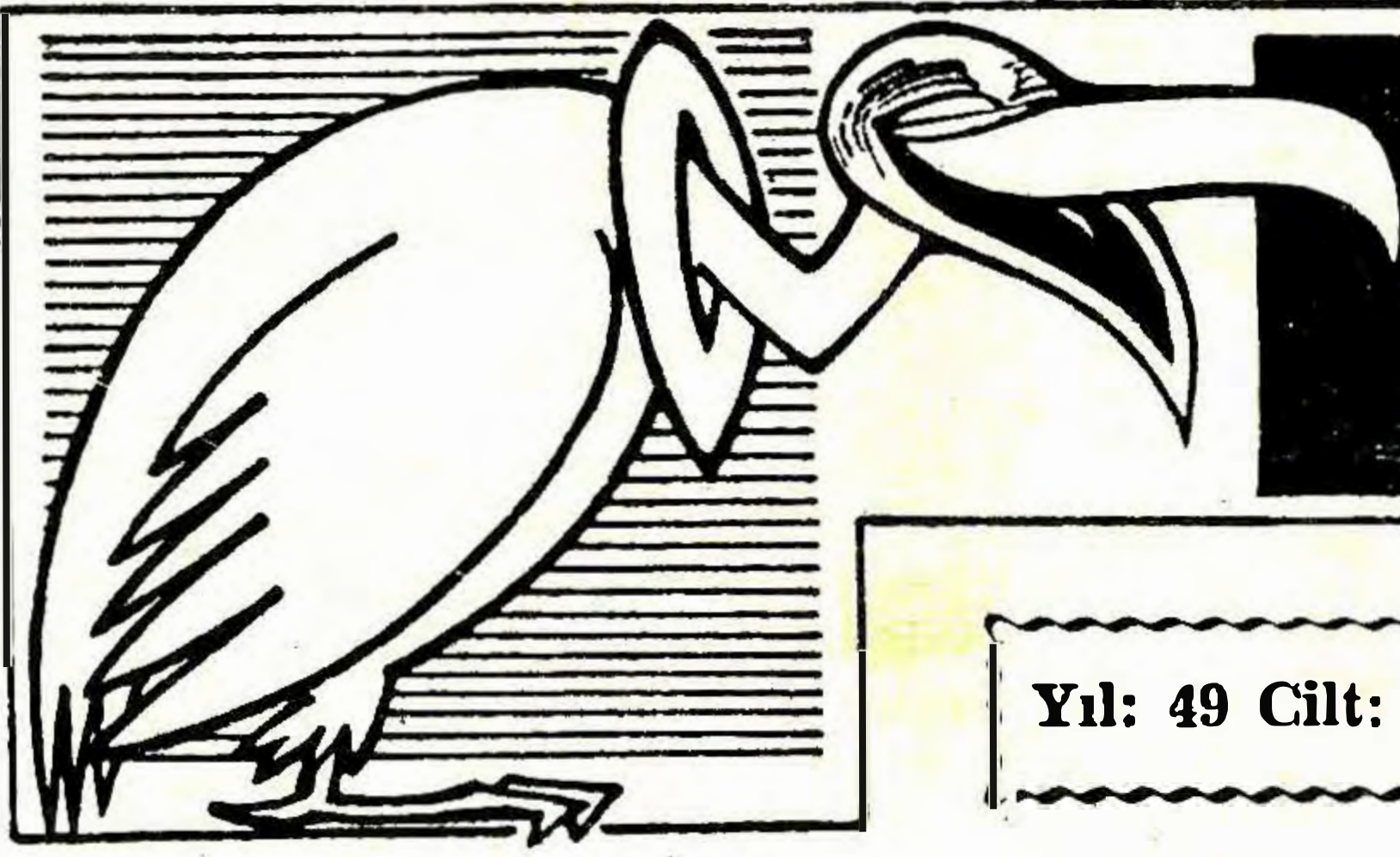
GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabunudur

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 35

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

18 Ağustos 1971

* Fiyatı: 125 Krş.

ÜZÜMLER VE BAĞLAR

ESKİLERİN «mâzi sıygası», «ri-vayet sıygası» gibi deyimlerle adlandırdıkları, yenilerin ise çocuklara «kip» kabilinden sözcüklerle öğretmeye çalıştıkları gramer kurallarından birine verilmiş çok hoş bir ad var:

«Mişli geçmiş.»

Mişli geçmişleri de, gelecekleri de milletçe biraz fazla severiz.

— Falanca demişmiş ki, filân şey olacaktı ama, feşmekân meselenin kararlaştırılmış bulunması yüzünden ertelenmişmiş...

Böyle mişli konuşmak en yaygın sporlarımızdandır.

Katı gerçeklere teknikle yön vererek yaşayan, onun için de kesinlikten hoşlanan toplumlarda öyle konuşan kişilerin karşısına hemen soruların «dur» işaretleri çıkar:

— Kim dedi?

— Ne zaman, nerede, kimlerin önünde dedi?

— Olacak, olmayacak haberlerinin kaynakları, görüşlerin dayanakları, iddiaların delilleri nelerdir?

Bu sorgu duvarına çarpan kişi, ya istenen kaynakları, dayanakları ve delilleri ortaya koyar, o zaman konu açıklığa kavuşur; ya da sözünü geri alır, söylenti dalgacıklarının daire yayılarak çalkantılar yaratması önlenmiş olur.

Bizde ise kimse kimsenin o kadar üstüne varmayı pek sevmez, ısrarla kaynak sormak bir çeşit çiğlik ve kabalık sayılır.

Doğrusu istenilirse, biraz da işimize gelir bu. Yalnız sözlerin değil, elle tutulup gözle görülür şeylerin de kaynağını fazla sormamakla onlardan yararlanmanın kolaylaşacağı duygusu yaygındır.

Bu duyguyu dile getiren ünlü atasözümüz:

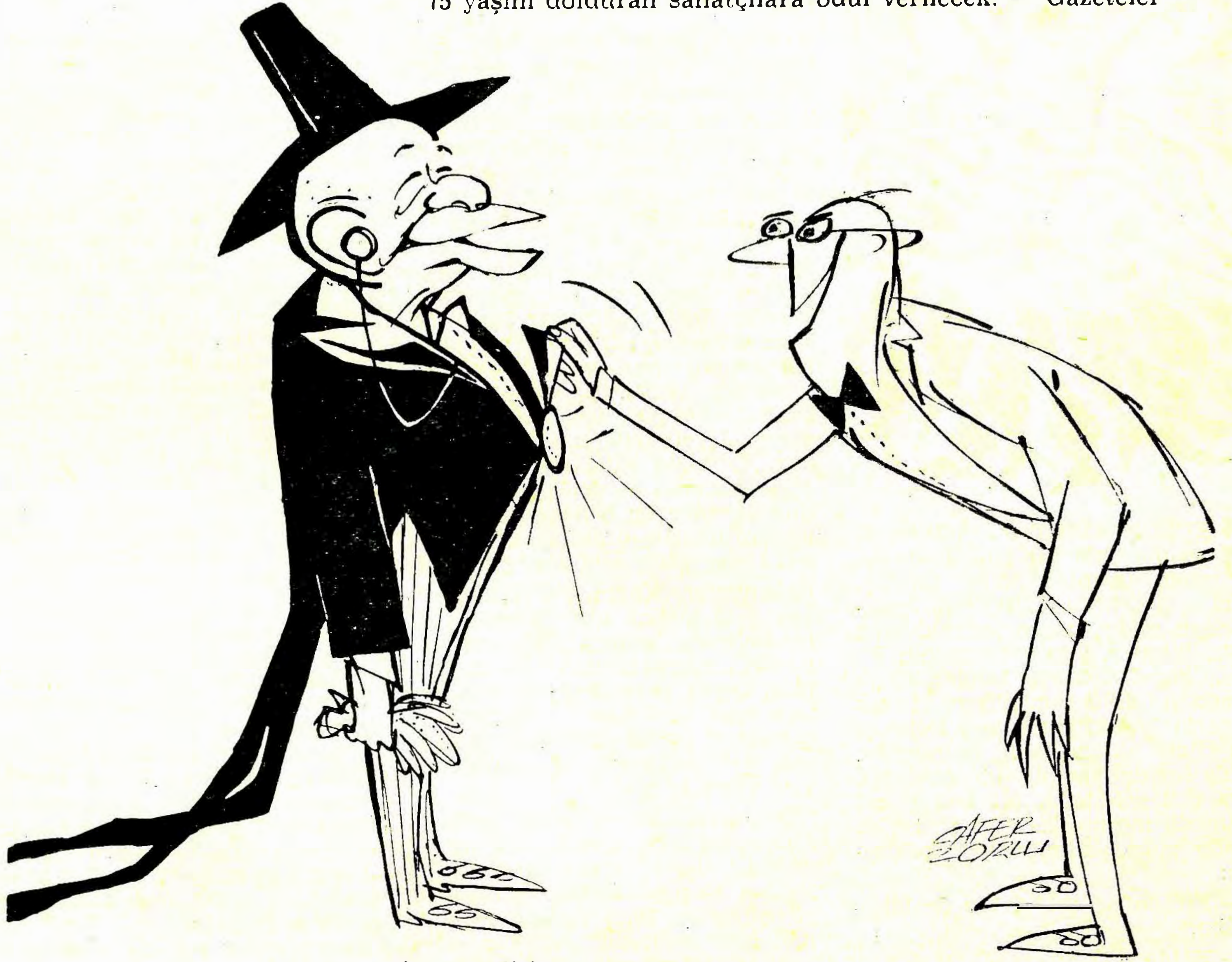
— Üzümünü ye de bağını sorma, der.

Oysa çağımız bütün bağların yalnız soruldukları değil, ölçülüp biçildikleri, plânlandıkları, düzenlendikleri, topraklarından en küçük yapıp-ucularına kadar her şeyleriyle çeşitli analizlerden geçirildikleri çağdır.

Hiçbir şey sormadan, araştırmadan, düşünmeden ürün yemek ancak bağ böceklerine yakışır.

Öyle davranarak kaynağı belirsiz üzümlerden sürgit sebeplenmeye kalkan toplumlar ise şarapla sirkeyi birbirine karıştırır, asma derken

75 yaşını dolduran sanatçılara ödül verilecek. — Gazeteler —

— Siz de politika sanatçısıysınız Paşam!..

tasma demeye başlar, sonunda komşu dağlardan gelenler tarafından bağlardan kovulurlar.

Kaynağa boşverip ele geçmiş niyetten yararlanmaya çalışmak yatkınlığının bugüne kadar yurdumuzda görülegelen en çirkin örneklerinden biri «dedikoduların çıkarlar uğ-

runa kullanılmasına göz yummak» usulüdür.

Nereden çıktığı, neye dayandığı, tam neyi kapsadığı belirsiz söylentiler çok Türk vatandaşının başını yemiş, toplumu değerlerden yoksun bırakmış, tarifsiz acılara yol açmıştır yurdumuzda.

Üzümlerin bağlarının sorulması, plânlanması, düzenlenmesi yönünde yeni bir döneme girmeye çalışmakta olduğumuz bugünlerde artık o türlü zararlı yuvarlaklıkların da kesinlik ve açıklıkla karşısına çıkmamız gerekir.

Geçen hafta Başbakan Nihat Erim bu konuda gerekli davranışın güzel ve cesaretliliğini bir örneğini verdi.

Bazı partiler yuvarlak ifadelerle, tam neyi kasdettiklerini belirtmeden, hangi delillere dayandıklarını açıklamadan ve —en önemlisi— isim bildirmeden çeşitli kanallardan ileri sürdükleri iddialarda devlet mekânımızın kilit noktalarına zararlı kişilerin sızmış olduğundan yakınmışlardı.

Bu iddianın havada kalmasına izin verilseydi söylentiler kirli gaz kümeleri gibi yayıldıkça yayılabilir, geçmişte çok gördüğümüz tarzda türlü çeşitli kulis oyunlarının ve ayak altına karpuz koyma numaralarının dayanağı olabilirdi.

Sayın Erim öyle yapmadı. Vakit geçirmeden söz konusu partilere başvurarak tamamlayıcı kesin bilgiler vermelerini ve isim açıklamalarını istedi.

Kemküm ve hıkpıktan başka bir cevap alamadı tabii.

Ama hava temizlenmiş oldu.

Kadroların her seviyesindeki yöneticilerin, hattâ resmi hiçbir görevi olmayıp mişli mişli söz saldırısı örneklerine günlük yaşayışlarında rastlayan bütün vatandaşların bu davranıştan örnek almalarını dileriz.

Öyle yapılırsa hava her zaman temiz kalır.

Temiz hava hastalık önler, zihin açar, üstelik bütün ürünlerle birlikte üzümlerin de daha iyi gelişmesini sağlar.

Bu ise sonunda herkese yarar.

Havayı kirletmeye çalışanlara bile...

AKBABA

— Kızıl Çin'i resmen tanıdık! —

Tanınmış Yazar olmak BAŞKA

MUZAFFER İZGÜ

GEÇENLERDE denize gittim. Ama bu öyle bir gidişti ki, hemen birdenbire karar verdim. Hikâye yazıyordum. Havanın sıcaklığından mıdır, yoksa yorgunluktan mıdır bilmem, yazı makinesinin üstünde kâğıdı öylecene bıraktığım gibi atlardım dolmuşun birine, ver elini serin köpüklü denize... Dolmuştan inince aklıma geldi, ne mayom, ne de şortum yanımdaydı. Ama, bu raya dek gelmiştim bir kez, şimdi tutup da mayo için suya girmeden dönüp gidemezdim. Gişeye yaklaştım:

— Bir ödünç mayo, bir de bilet, dedim.

— Kabin mi?

— Mümkünse tek kişilik olsun...

Biletimi alıp plâja girdim. Daha oracıkta, suya girmeden bir serinliktir kapladı her yanı. Hele, se-reserpe kuma uzanmış kızları görünce, içim bir tuhaf oldu. Girdim kabineye, öyle acele soyunup çıktım ki dışarıya, kendimi bir an önce serin suların koynuna bırakmak isti-

yordum... Her zaman yaptığım gibi, bugün dinlenmedim kumların üzerinde, koşarak kendimi sulara attım:

— Ohh, dünya varmış be!... Çok hikâyeler yazılır amma, insan bir kez dünyaya gelir!...

Kocaman bir dalgayı göğüsledikten sonra, kendimi suyun üzerine bıraktım. Ellerim başımın altında, dalgalar tatlı bir salıncak, bir o yana, bir bu yana, sanki biraz önce o sıcaktan bunalan insan ben değilim... Ne kadar öyle suyun içinde kaldım bilmiyorum, ama çıktığımda kendimi hayli hafiflemiş hissettim. Elim arkamda, ıslak kumları geçtikten sonra, ardımdan bir sesli gülümseme işittim. Döndüm baktım, delikanlının biri, bana bakıp gülüyor... Ben de hafiften gülümsedim ona... İnsanın kalabalık bir plâjda bile tanınması ne denli hoş bir şeydir. Kimbilir bu delikanlı hangi hikâyemi hatırlayıp ardımdan güldü... Hani insan, biraz da kasılıyor böyle tanınverince. Onun için ellerimi biraz daha arkaya atıp, göğsümü biraz daha öne çıkarıp yürümeye başladım. Düşünüyorum, delikanlı mutlaka, geçen hafta dergide yayınlanmış olan hikâyeme gülüyordur... Gerçekten güzel bir hikâyeydi o, tam su katılmamış bir mizah havası vardı içinde...

Şemsiyenin altında şöyle benim uzanacağım kadar bir boşluk var, c- rayaya doğru yürüyorum. Bu kez, şemsiyenin altındaki kızlar bana bakıp gülüşüyorlar. İster devlet adamı olun, ister ünlü bir politikacı olun, isterseniz tanınmış bir yazar, ne olursanız olun, kızlar tarafından tanınmanız ve ilgi görmenez, insanı çok mutlu eder. Ben de öyle, bir anda nasıl şiştim oracıkta, içimden:

«Kimbilir bu kızlar da benim hangi hikâyeye gülüyorlardır, dedim... Yoo yoo, belki de geçen pazar radyoda yayınlanan oyunuma gülüyorlardır. Hani orada, salak bir âşık

vardı, kızların hepsini kendisine âşık zannediyordu.»

«Evet evet, mutlaka bu oyunumu dinlemiş ve buna gülüyorlardı.»

Sanki o denli sevinen, o denli kasılan ben değilmişim gibi, kuma ilişiverdim... Kızlar, kendi aralarında bir şeyler konuşup tekrar gülüşmeye başladılar... Birbirlerinin kulaklarına fısıldaşıyorlar, ardından kahkahayı basıyorlardı.

«Evet, kimbilir hangi hikâyemin, hangi pasajından bahsediyorlar.»

Sigaramı, çakmağımı almak için tekrar kabineye dek gitmek zorunda kalıyorum... Şöyle, büyük bir yazara yakışır şekilde ayağa kalkıp, yine iki elimi arkada kenetleyerek, ağır adımlarla kabineye doğru yürüyorum... Kızların tümü ardımdan kahkahayı basıyorlar...

«Ne var sanki, elbette ben okuyucularım hem gülsünler, hem de düşünsünler diye yazan bir insanım. Ama nedense okudukları hikâyenin yazarına karşı oldukça saygılılar, yanında ancak fısıldaşıp gülebiliyorlar. Ama ben kalktıktan sonra, kahkahalarla gülüyorlar. Fakat nasıl tanıdılar beni bilmem ki? Acaba içlerinde tanıyan biri vardı da o mu söyledi? Öyle ya, biz yazarların resimleri, öyle artist resimleri gibi gün aşırı gazetelerde boy göstermez. Yalnız, büyük bir başarı kazandığımız, ya da öldüğümüz zaman basarlar resimlerimizi... İşte, bu da bizim için ayrı bir övünç vesilesiydi. Gazetelerde resmimiz çıkmadığı halde şu kalabalık plâjda bile tanınıyoruz...»

Evet, karşıdan gelen bir grup da beni görünce gülmeye başladılar. Fısıldaşıyorlar da... Belli ki, içlerinden tanımayanları beni gösterip adımı söylüyorlar...

«İşte o mizah hikâyelerini yazan bu adam» diyorlar.

«Aa aaa!» diyor kadının biri kahkaha atarak... Belli ki, boyumun kısalığına bakıp bu hayret sesini çıkarıyor. Öyle zanneder okuyucular bilirim, yazısını okudukları yazarın,

uzun boylu, geniş omuzlu, hattâ çok yakışıklı olduğunu düşünürler... Eh, kadın böyle «a aaa» dediğine göre ne yapmam gerek, şöyle biraz daha omuzlarımı gerip, yüzüme biraz daha anlam vermem gerek. Onun için biraz daha kasılıyor, biraz daha göbeğimi ileri doğru çıkartıyor, başımı geriye atarak kabineye doğru yürüyorum. Kabinenin penceresinden duyuyorum kahkahaları... Öyle gülüyorlar ki... Sigaramı, çakmağımı alıp tekrar dışarıya çıkıyorum... Tam kabinenin önünde, sigarayı ağzıma koyuyor, şöyle artistik bir pozla çakmağımı çıkıyorum. Tam yakarken, sağ tarafımdan yine bir kahkaha... Bakıyorum, iki delikanlı, aralarında genç bir kız, bana bakıp gülüyorlar... Ben de hafiften gülümsüyorum onlara... Ve içimden:

«Hayret yâni, sanki bugün bu plâja gelenlerin hepsi de beni tanıyorlar.»

O sırada, biri parmağıyla beni işaret ediyor, yanındaki delikanlıya gösteriyor... Biliyorum ardından ne olacağını, hemen basıyorlar kahkahayı... Dışardan bilirim çünkü, sanki yazdığım hikâyelerdeki tüm komik şeylerin benim başımdan geçtiğini sanan okuyucuları, nedense beni tanıdıkları yerde, hemen gülmeye başlarlar. Hattâ içlerinden bazıları:

— Aman azizim, pekiyi siz o motor yağlı zeytinyağını yedikten sonra ne oldu? diye hem sorar, hem de kahkahayla gülerler...

Sigaram ağzımda, bağırm rüzgâra karşı, tekrar şemsiyenin bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Şöyle göz ucuyla, şemsiyenin altında oturmakta olan kızlara bakıyorum. Daha beni görür görmez aralarında yine fiske ve ardından kahkahalar... İçimden:

«Şimdi beni sorguya çekerler, diyorum. Nasıl yazarsınız, konuları nasıl bulursunuz, yazdıklarınıza kendiniz de güler misiniz, falan filân...»

Ben yanlarına yaklaştıkça kahkahalar artıyor... Olasıya kasılıyorrum yine ben... Ağzımda sigara, ellerim arkamda kenetlenmiş, ufak adımlarla kendimden emin yaklaşıyorum şemsiyeye... Ben yanlarına gelince, kahkahalarla gülmeyi bırakıyor, fıkırdıyorlar... Belli ki, şöyle yüzüme bakarak gülmeyi saygısızlık addediyorlar... Sarışın bir tanesiyle gözgöze geliyoruz... Kız, daha gözlerini indirmeden başlıyor fıkırdamaya. Buna, yanındaki esmer katılıyor, sonra hep beraber başlıyorlar kıkır kıkır gülmeye... Kıkırdamaktan yorulunca kalkıyorlar denize doğru koşturuyorlar... Ama oradan da bana bakıp bakıp gülüyorlar...

Canım bir soğuk gazoz istiyor... Onun için ayağa kalkıyorum, büfeye doğru yürüyorum... Yanımdan geçen iki delikanlı, birbirlerine vurup gülüyorlar. İçimden:

«Demek, diyorum, gerçekten zorlanmış insanın tanınmış kişi olması. İnsan nereye gitse rahat edemeyecek. Hani okurum da bazı büyük yıldızların hayatlarını, zavallılar, hiçbir gün, normal insanlar gibi so-kağa çıkıp şöyle bir gezemezlermiş bile...»

Fakat bu durum nedense benim hoşuma gidiyor... Yanımdan geçen başka bir delikanlı:

— Vay ulan bak beee! diyor, ardından basıyor kahkahayı...

Başka biri:

— Gördün mü? diyor yanındaki ne.

— Yoo, diyor öteki.

— Dön de bak...

Evet, beni gösteriyor, sonra öteki:

— Yaaaa! diyor...

Öteki, kahkahayla cevap veriyor:

— İnanmazsan şöyle önünden geç de bir bak!...

Gerçi delikanlı yüzümü görmek için geri dönüp gelmiyor amma, kasılmam için yetiyor bu bana. Yaşlı bir adam geçiyor yanımdan, basıyor kahkahayı...

«Evet, bu da geçenlerde yazmış ol-
duğum «Emekli» hikâyesini okumuş
olmalı... Sol yanımdan bir tiz kah-
kaha... Yaşlı bir kadın ama ince
sesiyle gülüyor bana bakıp:

«Tamam bu kadıncığa da, bun-
dan şöyle bir ay önce yazmış oldu-
ğum, «Evde Kalan Kız» hikâyesini
okumuş olmalı... Pekiyi ama, bunlar
niçin yanıma yaklaşıp:

«Affedersiniz üstat, acaba size bir
şey sorabilir miyiz?» diye konuşma-
ya gelmiyorlar?... Belki de fazla ka-
sılıyor, ondan çekinip yanıma
yaklaşmıyorlar.»

Onun için kasılmama biraz ara ve-
rerek, bana sırtına sırtmaya baş-
ladım. Büfeye yanaştım:

— Bir gazoz, dedim.

Büfeci gazozu uzattı, bir taraftan
da sırtıyor. Bu kez ben dayanama-
yıp sordum:

— Okursunuz galiba? dedim.

Büfeci:

— Şey, tab'i tabii okurum, dedi.

Adam, ben gazozu içtiğim müd-
detçe yüzüme bakıp bakıp güldü.
Sonra, diğer gazoz içenler, onlar da
gülüyorlardı. Çok mutluydum o an-
da... Şöyle elimin birini arkama at-
mış, gazozumu ağzıma dikmiş, rüz-
gâra karşı yudumluyordum. Ve dü-
şünüyordum:

«Şunca insan, hepsi de beni oku-
yorlar Hepsi de şu anda başka baş-
ka hikâyelerime gülüyorlar... Örne-
ğin şu yakışıklı delikanlı, benim «U-
yurgezer» hikâyesine gülüyordu.
Şu, başı kabak adam, «Ümum Mü-
dür» hikâyesine gülüyordu. Şu, iki
parça mayolu kız, «Kıskanç Koca»
hikâyesine gülüyordu... Gazozumu
bitirdim, parasını uzattım, yine ken-
dimden emin adımlarla kumda yül-
rümeye başladım. Gülüyor millet...

Biraz sonra baktım arkamdan bi-
rileri geliyor:

— Beyefendi beyefendi, diyor iç-
lerinden biri...

«Tamam, diyorum içimden, hay
aksi şeytan, yanımda kalem de yok,
şimdi imza isteyecekler.»

Şöyle, elimi belime koyup geri dö-
nüyorum... Bir yığın insan, pardon
okuyucu, gülererek yaklaşıyorlar ya-
nıma... İçlerinden biri:

— Beyefendi, diyor...

Şöyle kasılıp:

— Buyrun! diyorum...

— Beyefendi, şey acaba, hiç önü-
nize baktınız mı?

— Anlamadım, diyorum...

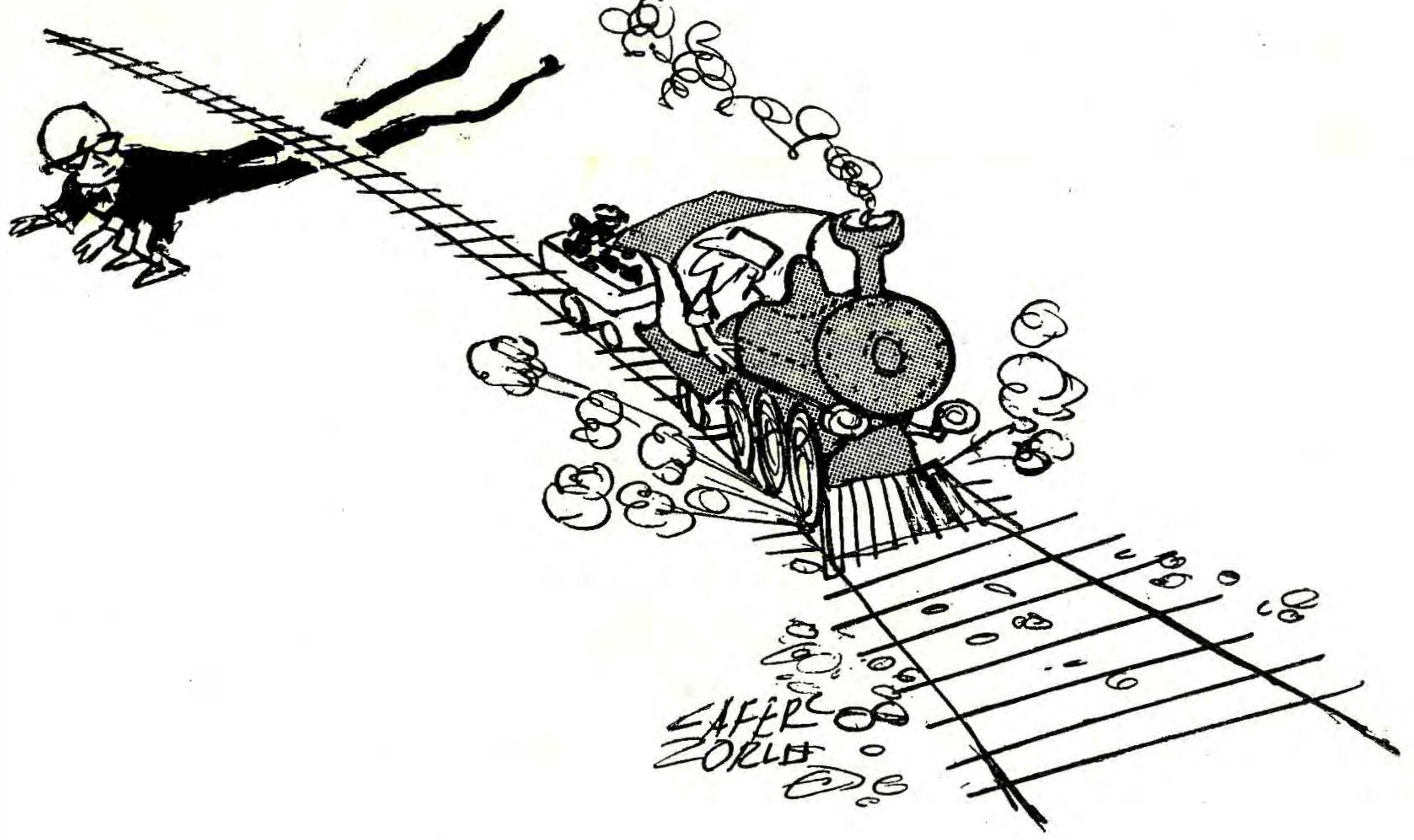
— Hiç önünüze baktınız mı?... di-
yor yine.

Ötekiler kırılıyorlar gülmekten...

— Bakın, bir bakın! diyor tekrar
öteki...

Önüme bakıyorum... Ödünç aldı-
ğım mayonun önüne... Ve o anda,
sanki kaynar sular boşanıyor üstüm-
den... Dosdoğru kabineye koşuyo-
rum. Ve bir daha, gece yarısına
dek, orada bir tek insan kalmayın-
caya dek, çıkmıyorum kabinemden...

Muzaffer İZGÜ

DDY. GREVİ!

VATANDAŞLARIM darılma-
sınlar. Ama ne yalan söyle-
yeyim, bazan bakıyorum da,
içlerinde çok nankör kişiler var.
Böyleleri yurdumuzdaki en olum-
lu gelişmeleri bile sevinçle kar-
şılamayıp mırın kırın etmekte
direnmekte.

Geçenlerde sosyolojik, filozo-
fik, fizyolojik, psikolojik ve psi-
kosomatik teori açısından dünya-
nın en son buluşlarına uygun bir
adım atıldı yurdumuzda. Ama
durumdan kaçımızın haberi var?

(Gerçi adım küçük bir adım.
Büyük şanslılığımızın ufacık bir
belirtisi. Ama zaten marifet iri
şeyleri ufak şeylerden, büyük so-
nuçları küçük belirtilerden çıka-
rılmaktadır. Tavuk gibi...)

Önce bilim dünyasındaki o en
son buluşların neler olduğunu
dudurayım sizlere.

Efendim, yeryüzünün bazı ünlü
sosyoloji, filozofi, fizyoloji, psi-
koloji ve de psikosomatik bilim-
ler uzmanları derler ki:

— İnsan, beynini çok kullanır,
fazla düşünüp tartışır gövde-
sindeki gerginlik artıyor, tansi-
yonu yükseliyor, damarları sert-
leşiyor, kalbi zayıflıyor...

Kısacası, dökülüyor aşırı düşü-
nüp tartışan insan.

Bu felâketi önlemenin yolu?

Gevşemek!

Gevşemenin çaresi?

Ha, orası ömür işte. Bu teori-
yi ileri sürenlerden bazılarının
iddiasına göre gevşemenin en iyi
yolu cinsel faaliyeti arttırmak-
mış.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

FESTİVAL!

★

Yâni beynin üzüntülü biçimler
de kullanılmasından vazgeçile-
cek, tabiatın bağışladığı başka
imkânların kullanılmasına ise a-
labildiğine hız verilecek.

Var mı bundan keyifli reçete?

Şimdi gelelim Türkiye'de bu
reçetenin uygulanmakta olduğu
inancına nasıl ulaştığımıza.

Bir kere, biliyorsunuz, hepimiz
Anayasamızın beyinlerimizi faz-
laca yorup tartışmamıza yol açan
bir belge olduğunu farkettiler, çok
şükür bu durumun düzeltilmesi
için yüzlerce uzmanımızın görev
almasını sağladık.

Türkiye'nin en güçlü beyinle-
rinden birçoğu hepinizin beyin-
lerimizin zorlanmasını önleyecek
yollar bulmak için aylardan beri
elektronik hemcinslerine taş çı-
kartacak bir tempoyla çalışmak-
ta.

Yalnız Anayasamız değil, Ceza
Kanunumuz ve birçok başka ya-
salarımız da bu ilkeye uygun bir
çizgiye gelecek hayırlısıyla.

Cezaları arttıracak tasarı göri-
şüldü. Bütün değişiklikler ko-
misyonda kabul edilip öncelik ve
ivedilikle kanunlaştırılmasına ça-
hışılması kararlaştırıldı. Yalnız
bir teki geri çevrildi.

Hangisi o, biliyor musunuz?

İmam nikâhı cezasının arttırıl-
masıyla ilgili teklif!

İşte bu gelişmeye ne kadar se-
vinsek azdır. Yurtdışlarımız mo-
dern teoriye yüzde yüz uygun o-
larak kendilerine açılan bu yeni
mutluluk ufkuna şevk ve şetaret
ile yönelmelidirler.

İmam nikâhının hiç de kötü
bir şey sayılmıyacağı inancı ya-
yılsa...

Bu tip evlilikle dört hatun bes-
lemek moda olursa...

Zevce kıtlığı başgösterdiği tak-
dirde başka ülkelere erkek işçi
ihracı büsbütün hızlandırılırken
yurt dışından zevcelik hanım it-
haline başlanırsa...

Kısacağımız üzüntülü beyin fa-
aliyetinden artacak enerjinin
böyle alanlarda kullanılması sağ-
lanırsa...

O amaçla Alman faşinglerine
benzer birçok karnaval ve festi-
valler yaratılırsa...

Fena mı olur?

Kim demiş! Dört katlı kadayıf
olur.

Gevşeriz gevşeyebildiğimiz ka-
dar.

Refik ERDURAN

— Sayın vatandaşlar... Dertlerinizi not ediyorum!..

ZIYAFET

Vedat Saygel

A RDI arkası gelmeyen zamlardan bunalan bugünün insanı otobüsü kaçırmaz, vapuru kaçırmaz, treni kaçırmaz, ölçüyü kaçırmaz, hattâ keçileri kaçırmaz ama fırsat çıktı mı, bakın onu hiç kaçırmaz!

Bu nedenle ayın ilk yarısında maasıyla geçinen, ikinci yarısını «misafirlik» bahanesiyle konu komşu sofralarında idare eden bir ailenin reisi olarak, «Bu akşam nereye gitsen?» diye düşünürken karşılaştığım İsmail efendinin söylediği bir sürü lâf arasında, «Her akşam ayrı bir yerde, ayrı bir ziyafet... Mutlak bekleriz» deyişini anlamamla, manavdan veresiye bir karpuz alıp, çocukluğunu peşime takıp İsmail efendilere damlamam bir oldu!

Ne demiş aklı erenlerimiz:

— Nerde beleş, orda yerleş!

Kaçar mı?...

Eski Türk mimarisi cumbalı ahşap evin gıcırdayan basamaklarından çıkarken, hepimiz birbirimizden sevinçliydik. Zira mahallelinin deyişimiyle bu konak bir sırdı bizim için. Her gece saat ikilere kadar müzik susmak bilmez, misafiri hiç eksilmezdi. Hani kendi derdimizle uğraşmaktan, müzik dinlemeye vakit bulamayan insanlar olarak, semte geldiğimizden beri İsmail efendilerle bir türlü ahabalık kuramamıştık.

Bir mutlulukla ikinci katın sofasını geçip, üçüncü katın ilk basamağına adımımızı atarken yukardan gelen bir bağırışma, hepimizi olduğumuz yere yapıştırdı!

Eşim:

— Tüh, dedi, aksiliği gördünüz mü?... Dövüşüyorlar galiba.

Arada İsmail efendinin sesi de var ama, ne söylediği anlaşılmıyor ki.

Gürültünün nedenini sormak için arkamıza baktık, bize kapıyı açan evin hanımı henüz görünürlerde yok!

— Olay büyümeden dönelim, diye tekrar fısıldadı eşim. Allah korusun bakarsın şahit falan yazarlar da...

Nasıl dönersin? Ayıp olur, bilir; aç kalırız, iki! Bu saatten sonra kimin kapısı çalınır?

Çocuklar da iki gruba ayrıldı. Bir taraf:

— Gidip ayıralım, diyor.

Diğer taraf:

— Bırakıp tüyelim, diyor.

Derken İsmail efendinin, insanın tüylerini ürperten inleyişleri de başladı mı:

— Didem ağrıyor, diye bağırma-
tan boğazını yırtıyor adam!

Mum rengi bir suratla yapıştı koluma eşim:

— Neresi ağrıyormuş?

Edebiyattan aldığı 10'la bu yıl lise ikiye geçen bizim kız cevap verdi:

— Midem ağrıyor diyor ama...

Bu kez benim eteklerim tutuştu:

— Siz hâlâ basamaklarda durup çene çalın itoğlu itler! Herifler yemeği yemişler de, midesi bile ağrı-maya başlamış!

— Dönelim bâri, diyen eşime u-yup dönmemizle, evin hanımıyla bu-run buruna geldik!

Kadının nereye gittiğimizi soran bakışlarına eşim cevap verdi:

— Zamansız geldik galiba... Has-tayı hiç rahatsız etmeyelim.

Kocasının bağırışına kulak verdi kadın:

— İlâhi, diye güldü. Hasta falan yok ortada. Fasil yapıyorlar. Şöyle buyrun...

Açılan kapıdan ürkek ürkek geniş salona girdik ki, ohooo içerisi ana baba günü! Mahallenin yarısı toplanmış. Kiminin elinde def, kiminde tanbur, kiminde keman, bir gürültüdür gidiyor!

Bizi görünce o yaptıkları şeyi ke-sip, yer açtılar.

— Bunlar karınlarını doyurmuşlar, diye fısıldadı küçük oğlan. Aç in-sandan böyle ses çıkar mı?

Eşim:

— Ben karpuzu mutfağa bırakmak bahanesiyle, bulaşıklardan anlarım yiyip yemediklerini, diye cevap ver-di.

Açılan yerlere çöktük de, eğer ye-mek yedilerse hem ziyafetten olduk,

hem bizim karpuzdan, diye düşünüyorum.

Gitmesiyle, karpuzu bırakıp dön-mesi bir olan eşim yanıma çöker-ken. «Yememişler» anlamında başı-nı kaldırdı.

Oooh, bir rahatladım ki, sorma-yın! Ancak ondan sonra İsmail efendinin sesini duyabildim. Meğer hal hatır sorma faslını çoktan bitirmiş de, günlük konulara dönmüştü a-dam. Kendime geldiğimde, piyasanın durgunluğundan bahsediyordu.

Pek anlarmış gibi:

— Ya, sormayın, dedim. Bıçak gi-bi kesildi işler!

— Allah sonumuzu hayıra çıkar-sın, diye atıldı eşim. Böyle giderse, bir maaşla nasıl geçinebilir insan? Çoluk çocuk şöyle bir Mahmutpaşa'-ya gitmeye kalkışsanız, sadece yol parasına bir günlük kazanç yetiş-mez!

Gültümseyerek bizden önce gelen-leri şöyle bir süzen İsmail efendi sordu:

— Asıl sıkıntının nereden geldiğini hiç düşündünüz mü?

Çok düşündük ama, söylesen ba-şın derde girer!

— Kimbilir, dedim, fakir bir ülke oluşumuzdan geliyordur her halde.

— Biraz öyle ama, aslında fakir-likle, zenginlikle alâkası yok bunun. Şimdi sorayım size: Neden devleti ilgilendiren meselelere siz kafa yo-ruyorsunuz?

Hay Allah... Zorla başımızı derde sokacak adam!

— Cevabını gene ben vereyim: Başka düşünecek meseleleriniz yok da, ondan.

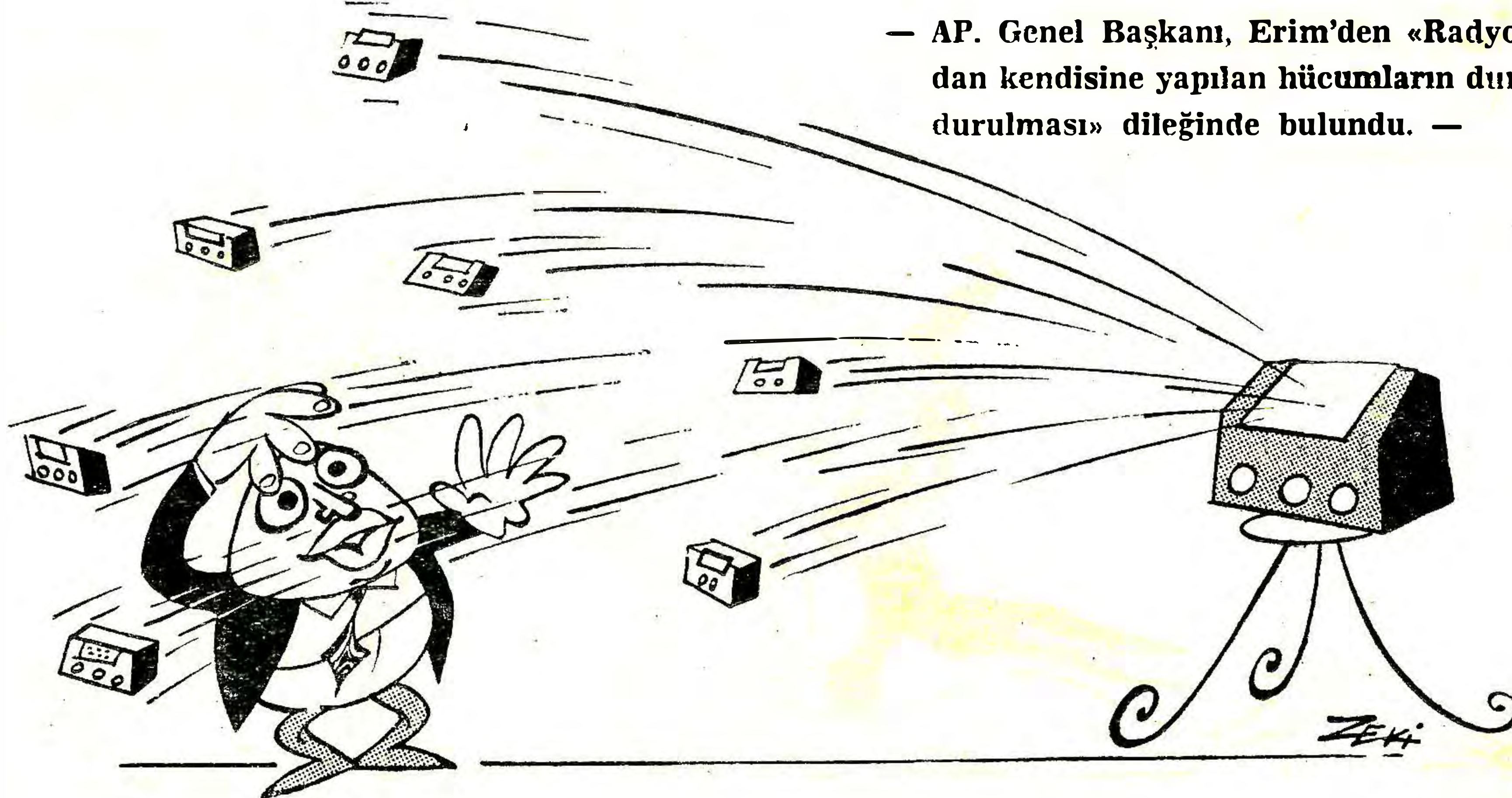
— Aman efendim, diye cevap ver-meye çalıştı eşim. İnsanın meselesi biter mi?

— Anlaşıldığına göre, yok. Meselâ müzikle uğraşsanız, hayat pahalılı-ğını düşünmeye vaktiniz kalır mı? Kalmaz. Ama dedim ya, sizin haklı olduğunuz taraflar da var. Meselâ eskiden milletin bütün dertleriyle saray erkânı uğraştığından, halka yapacak hiçbir iş kalmazmış. Bakın, geçim derdi diyorsunuz. İnsan çoluk çocuğuyla gezmeğe bile gidemiyor diyorsunuz. İşler durgun diyorsu-nuz. Bunlardan bize ne efendim.

Eşimin İsmail efendiyi dinlediği falan yok, bakışları mutfak kapısın-da, pusuya yatmış tazi gibi bekli-yor! Hani kapı bir aralansa, evin hanımının elinden kapıverecek tep-siyi!

— Osmanlı padişahlarını şöyle bir

— AP. Genel Başkanı, Erim'den «Radyo-dan kendisine yapılan hücumların dur-durulması» dileğinde bulundu. —

— Nerdesin Nihat'çıgım, şu radyonun kulağını büküver!..

gözden geçiriverin. Çoğu bestekâr-dır. Hem usûl bulurmuş mübarek a-damlar, hem beste yaparmış, hem saz çalarmış! Gün, onların günü ol-saydı, her akşam toplanıp fasıl geç-memize ne lüzum vardı değil mi e-fendim? Şimdi müziğe dört elle sa-rılmışsak, devrimiz devlet adamlar-ının beste yapmamalarından doğu-yor bu.

Bilmediğimiz bir konu olduğun-dan, utançla sordum:

— Milletçe çektiğimiz sıkıntılar beste yokluğundan mı doğuyor ya-nı?

— Elbette, diye gürlledi İsmail e-fendi. Cennet mekân padişahlarımız-dan Dördüncü Murat, Üçüncü Ah-met, Birinci Mahmut, Üçüncü Se-lim, İkinci Mahmut ve Sultan Aziz hep böyle yaşatmışlar koca impara-torluğu!

Aldı tanburunu eline:

— Sultan İkinci Mahmut'un şu gü-zel bestesine bakınız:

«Gülzâre salın gonce-i zîba-i

zemansın

Görsün seni de reşk ile gül ateşe

yansın

Lâle-i lebine goncelerin ağzı

sulansın

Gel açıl efendim gül-i sadberk-i

cihansın

Halkın da bahar olduğuna halbi

inansın.»

Gördünüz mü halkın ayağına İlk-baharı nasıl getiriyor? Şimdi bu e-seri dinleyen vatandaş kışın ne za-man biteceğini, baharın ne zaman geleceğini düşündür mü?

— Düşünürse ayıp eder doğrusu, diye mırıldandım.

— Ayıp eder. Çünkü kendisinin yerine düşünen ve baharı getirmek için teşebbüse geçen bir padişah var başında. Derken gelmiş bahar. Millet mesire yerlerine akın ede-cek değil mi ya? Dayamış elini şa-kağına, başlamış düşünmeye: Her ailenin ortalama beş ferdi olsa, bun-ların yol parası var; taşıt araması var; hazırlık yapması var; yorgun-luğa katlanması var... Devrinin bes-tekârlarından Sadullah Ağa'ya der-hal çaresinin aranmasını emrediyor, Ağa da iki gecede bunun hakkında geliyor:

Hay Allah... Yemek falan yiyece-gimiz yok, yine sarıldı tanbura:

«Gel seninle yarın ey serv-i revân
Olalım mahfice Göksu'ya revan
Dide-i ağıyardan olup da nihan
Olalım mahfice Göksu'ya revan.»

— Valla bravvo, dedi eşim. Öyle bestekârlar olsa, Mahmutpaşa'ya kim gider efendim? Çocuklara ucuz pabuç mu alınacak? Yaparlar bir şarkı, herkesi bu dertten kurtarırlar!

Yemeği hatırlatmak için:

— Fakat şarkıyla karınlar doymaz ki, diyecek oldum.

— Bahane, diye susturdu. Ne de-mişler? «Müzik ruhun gıdasıdır». Üstelik tıp ilminde bile müziğin kıy-meti yavaş yavaş anlaşıyor. Müzik-le uyutuyorlar hastaları. Müzikle a-meliyat ediyorlar. Müzikle tedavi e-diyorlar. Üçüncü Selim'in şu eseri ne güzeldir efendim: «Çin-i geysusu-na zencir-i teselsül dediler».

Çok gereklmiş gibi bizim kız on-ca insanın arasında sormaz mı ba-na:

— Ne demişler?

Çevremdekilerin duymamalarını istediğim bir sesle mırıldandım:

— Çin'i alın gelin diye emir ver-miş galiba...

İsmail efendi beni duymadı ama, kızın sorusunu duydu:

— Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun ev-lâdım?

Ben atıldım:

— Lise ikiye gidiyor amcası. Ma-şallah edebiyattan da 10 aldı bu yıl.

ŞERİF!

— Peki, neden anlamadın manâsını?...

Ailece başımızı önümüze eğdik.

— Peki, şu okuyacağım eserin bes-tekârının kim olduğunu söyle bakalım?

«Niyâz-ı nâme-i dil yâre bizebân okunur Okunsa ger o peri meclise nihân okunur.»

Kız gene eğdi başını. Annesi mırıldandı bu kez:

— Henüz oralara gelmediler amca-sı. Şeydeler... «Lingo lingo şişeler.»

Saatine bakan komşulardan biri:

— Geç olmuş, dedi.

— Evet, diye cevap verdi İsmail

efendi. Millete musiki zevki aşıl-mak lâzım. Saray erkânı sazı eline almazsa, millet almazsa, bu men-leket nasıl kalkınır?

Kalktılar, kalktık. Kapıdan çıkar-ken arkamızdan hâlâ sesleniyordu İsmail efendi:

— Yarın akşam müzik ziyafetini sizde verelim de, zevkiniz gelişsin biraz!

Bir lokmasını yemediğimiz evden karpuzu bile alamadan çıkarken, bir akşam sonra vermemiz gereken zi-yafeti düşünüyorduk! Müzikten an-lasak, bir kaç besteyle atlatırdık e-ma, körolsun onu da bilmiyoruz ki!

Vedat SAYGEL.

ayna

MEHDİ ZİT

KADIN MESELESİ

— Bildiğin bir yerde bir köpek var mı?

— Av köpeği mi?

— Hayır.

— Bekçi köpeği mi?

— Değil.

— Peki, nasıl bir köpek arıyor-sun?

— Süs köpeği...

— Süs köpeği mi?

— Evet.

— Kimi süsleyeceksin köpekle?

— Karımı...

— Allah Allah!... Bu da nere-den çıktı? Bizim bildiğimiz ka-dın milleti, allık, pudra ile süs-lenir. Köpekle de süslendiğini ilk defa senden duyuyorum.

— Akşamüstleri hiç Kızılay'a çıkmıyor musun?

— Arada sırada işim düştükçe giderim.

— Kaldırımlardaki köpek ka-kaları hiç dikkatini çekmedi mi?

— Pek farkında değilim.

— Dikkat edersen görürsün.

— Anladık ama, kadın süsle-mekle köpek kakasının ne ilgisi var?

— Önemli ilgisi var. Anlataca-ğım ama, önce biraz kendimi to-parlayayım.

— Niye dağıldın ki?

— Birader, bu kadın milleti in-sanda akıl fikir bırakmıyor ki...

— Yoksa yine karınla tartışı-nız mı?...

— Öyle oldu.

— Sebep?...

— Kardeşim, bu kadın tayfası-na ne yaparsan yap, ne dersen de, bir türlü yaranamıyorsun. Geçen akşam eve geldiğimde ka-rım:

«— Hastayım,» dedi.

«— Geçmiş olsun,» dedim.

«— Geçmedi ki, daha yeni baş-ladı,» diye karşılık verdi.

«— Peki, ne yapmamı istiyor-sun?» diye sordum.

«— Biraz ilgilen,» dedi.

«— Kalk seni hastaneye götü-reyim,» diye cevap verdim.

«— Zaten senin aklın fikrin, be-ni bir hastaneye kapayıp, serbest kalmakta» diye parladı.

«— Ne münasebet» dedim. «Se-ni hastaneye yatırıp geleceğimi de nereden çıkarıyorsun?»

Gözlerini lokma lokma açıp sordu:

«— Peki, ne olacaktı?»

«— Muayene ettirip geri getiri-rim,» dedim.

«— Getirip eve atacak, sabah çıkıp akşam geleceksin değil mi?»

«— Yok canım.»

«— Peki, kim bakacak bana?»

«— Hastabakıcı tutarım karıcı-ğım.»

«— Yaaa... Beni hasta diye ya-tağa çivileyip, hastabakıcı ile fin-girdiyeceksin, değil mi?... Hem de kendi evimde. Gözlerimin ö-nünde... Aman Allahım! Şu başı-ma gelenlere bakın...»

«— Yahu, nereden çıkarıyorsun bu kadar aslı astarı olmayan şe-yi?»

«— Kim demiş, aslı astarı yok, diye. Hastabakıcı tutacağını söy-leyen sen değil misin?»

«— Tutmam, vazgeçtim ca-nım.»

«— Kıyamazsın tabii.»

«— Neye kıyamam?»

«— Paraya... Hasta karına bak-ması için, bir hastabakıcı tutma-ya kıyamazsın. Oysa ben... Senin için.. gençliğimi.. güzelliğimi.. verdim. Hı... hı... hı... Bir has-tabakıcılık kadar dahi değerim yokmuş meğerse...»

«— Tutarız tutarız canım, ağla-ma.»

«— Ne tutarsın?»

«— Hastabakıcı.»

«— Kime?»

«— Sana be!...» İşte böyle bi-rader! Şimdi de köpek, diye tut-turmuş.

— Hastalığı için mi?...

— Yok efendim!... Modaymış.

— Hastalık mı?...

— Hayır. Köpek.

— Nasıl yâni?

— Kızılay'da görmedin mi?... Şimdi artık kadınlar, ellerinde bir köpekle dolaşıyorlar. Kadı-nın köpekle, ya da köpeğin ka-dınla gezmesi moda olmuş.

— Allah Allah!...

— Ya!...

— Sen de buluver bir köpek canım. Bir köpek için insan ka-rısını kırar mı hiç?...

— İyi ama, öyle her köpek ol-mazmış.

— Ne olmazmış?...

— Moda olmazmış.

— Ya nasıl olurmuş?...

— Kadının elinde gezdireceği moda köpek, ya kıvrırcık tüylü ya da, hani o, uzun da basık o-lanlar var ya.. işte onlardan ol-malıymış.

— Buluver sen de.

— Bahalı be!... Geçen gün, kö-pekli bir kadın gördüm. Tam iki bin lira...

— Kadın mı?...

— Yok canım, köpek. Kadın ikibin lira olur mu hiç?...

— Hay canına!... Demek ikibin lira ha?...

— Tabii ya. Ne sandın?... Ama iş burada da bitmiyor.

— Başka ne var ki?... Yoksa İşletine Vergisine de mi tâbi?...

— Tüylerini, berbere götürüp kıvırttıracaksın. Üşümemesi için elbise yaptırıp giydireceksin...

— Köpeğe?...

— Evet.

— Yapma be!...

— Dahası da var. Ya beslenme-si?...

— Boşver canım!... Kasaptan biraz kemik alıp, atarsın önüne.

— Nerde o ünler?... Ortada et kalmayınca, kasaplar et diye ke-mik satıyorlar artık.

— Peki ne olacak?...

— Sosis severmiş.

— Karın mı?

— Yok be! Köpek.

— Kilosu otuz lira be!...

— Vitamin de lâzımmış.

— Köpeğe?...

— Tamam.

— Ya çocuklar?...

— Onlar ne bulurlarsa yiyor-lar.

— Ama köpeğe sosis ve vita-min verilecek?...

— Moda buymuş...

— Niye sustun?... Ne düşünü-yorsun öyle?...

— Bir de, «Memlekette ekono-mik kriz var» diyorlar da, onu düşünüyorsun...

Mehdi ZİT

Toplayın

M EŞHUR gazeteci Nuri Amca'yı tanır mısınız?

Boşuna kafanızı yormaya, hafızalarınızı kurcalamaya çalışmayın. Yetmiş yaşına dek kalem oynatmış, çeşitli gazeteler batırmış, yeniden çıkarmıştır. Bu uzun süreli çabalara rağmen kimse tanımaz onu. Zira, taşra gazetecisidir. Küçük il ve büyük ilçelerde harcamıştır ömrünü. Tiraşı üçyüzü, beşyüzü geçmeyen mini-gazetelerle haşır neşir olmuştur.

Nuri amca kızdığı zaman:

— Bizim tek yapraklı mini-gazetelerimizin mini-etekliler kadar etkisi olmadı, diye yakınıyor, bir mini-etekliye binlerce göz çevrilirken, bizimkinin yüzüne kimse bakmazdı.

Nuri Amca ile arada sırada bir köşeye çekilir, konuşuruz. Dün yine hem nargilelerimizi tüttürdük, hem de Türkiye'nin ahvali üzerine ahkâm yürüttük. Söz döndü doladı, Anayasa değişikliğine geldi. Nuri Amca:

— Gazete kapatmak, yayın toplamak yetkisi Adaletten alınır da, idarecilere bırakılırsa o zaman seyreyle sen gümbürtüyü, dedi. Biz neler çekmişizdir o idareci denilen evhamlı, sık sık sineklenen kişilerden.

Öfkesinden nargileyi öylesine içine çekmişti ki... Suyun fıkırtısı yüz derece ateş üzerinde kaynayan farkıydı.

— İstersen, dedi, sana eski bir hatıramı anlatayım. Neler çektiğimizi daha iyi anla. Adı geçen yıllarda küçük illerimizden birinde «Efe» adıyla mahalli bir gazete çıkarıyordum. Önce bu «Efe» ismine bir mim koy.

Vali iyi adamdı. Ufak tefek tenkidlere ses çıkarmaz, işin dozunu kaçırırsak, özene bezene bir tektzipname kaleme alır, gönderirdi. Hepsisi o kadar. Günün birinde bu halim selim, kendi halindeki zatı başka yere verdiler:

Yeni validen önce, ünü gelmişti il'e:

«Efe Vali» atanmıştı.

Doğudan geliyordu.

Önüne çıkanı haşladığından, hattâ vatandaşlardan bazılarını kırbaçladığından halk ona: «Efe Vali» ismini vermişti.

Efe Vali, günlerin en uğursuzunda, izzetü ikbal ile bizim il'e azimet eyledi. Valilik sandalyesine yerleşti.

Vali, özel kalem müdürüne, ayağının tozunu silmeden sorunuş:

— Gazete çıkıyor mu burada?

Müdür kızara bozara, suçlu suçlu:

— Maalesef vali beyefendi çıkıyor, mâni olamadık!

— Vaay... Demek gazete var ilde. Adı ne şu küstahın?

Müdürün eli ayağına dolaşmış büsbütün. Dili tutulur gibi olmuş.

— Söylesene... Nedir adı ceridenin?...

— Şey efendim...

— Evet, dinliyorum.

— Gazetenin adı... Adı gazetenin...

Şey...

— Konuşsana birader. Ağız kirası mı istiyorsun!...

Valinin lâkabı Efe... Nasıl buradaki gazetenin ismi de «Efe» desin? İki cambaz bir ipte oynamaz, iki Efe de bir ilde barınamaz.. diye düşünüyor müdür bey. Nihayet bütün cesaretini toplamış:

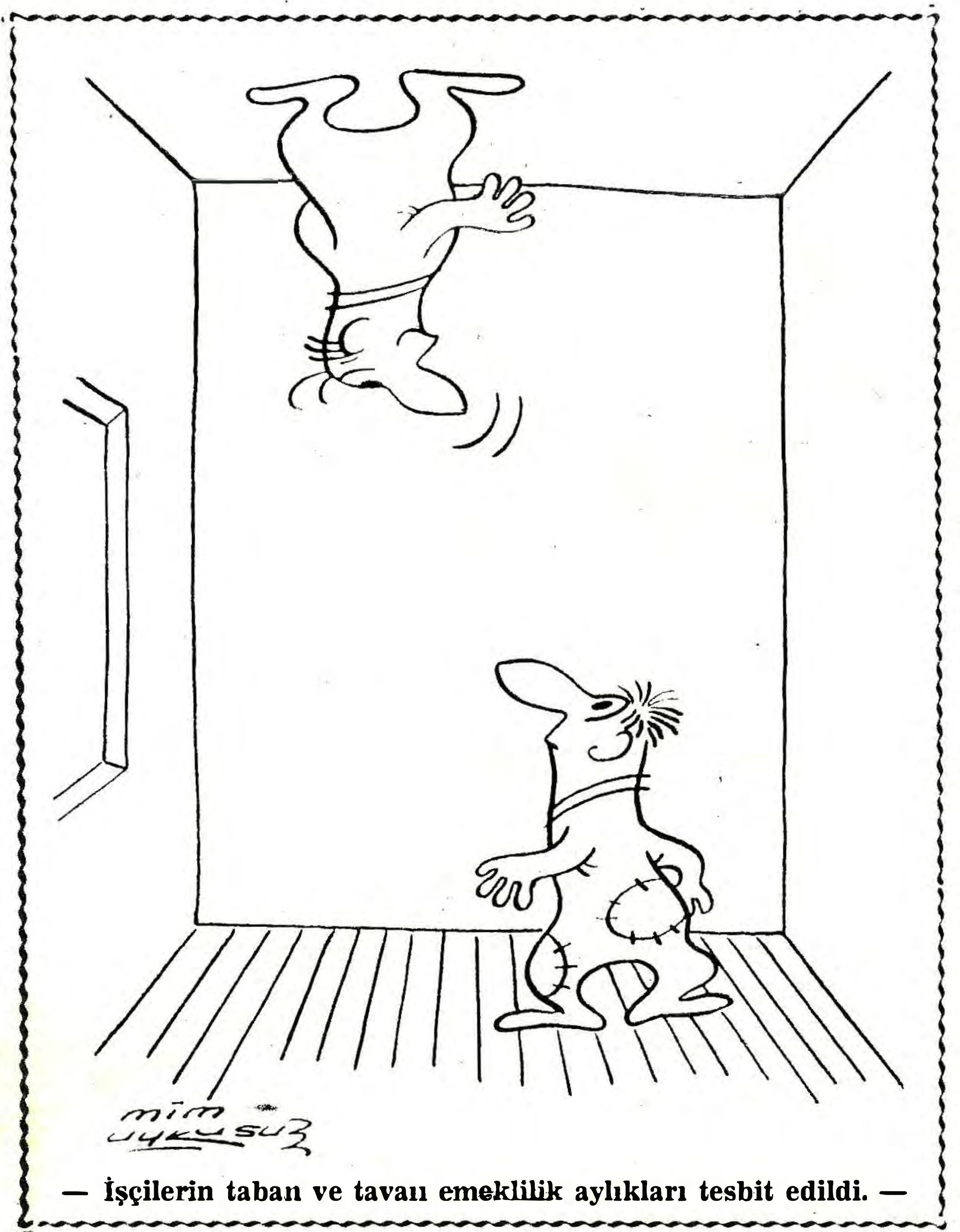
— Efendim, demiş. Efe adında bir gazete çıkıyor.. çıkamaz olası...

Görgü tanıklarının iddialarına göre, vali üç kez koltuğunun üzerinde zıplayası imiş. Zile basmış hemen:

— Emredersiniz efendim! diyen polis memuruna:

— Şu Efe gazetesini çıkaran ukalayı tiz derdest eyleyerek, nişan tahatası gibi karşıma dikin! emrini vermiş.

Beni yakaladıkları gibi, ayağımı yere değdirmenden vilâyet binasının içeriye sokmuşlar, valinin kapı-

— İşçilerin taban ve tavan emeklilik aylıkları tesbit edildi. —

sından odanın orta yerine fırlatıvermişlerdi.

Karşımdaki vali değildi.

Sanki ben İspanya'da idim.

Sırtıma kırmızı bir şal atmışlardı. Seyircilerin çılgınca:

— Öle! Öle! sesleri arasında, azgın bir boğayı üzerime salıvermişlerdi. İspanyolca bilmediğimden belki onlar:

— Ole... Yaşa... diyorlardı ama, ben «öle» dediklerini sanıyordum.

Vali... Pardon, azgın boğa:

— Kimsin sen?! diye bağırdı.

— Gazeteci...

— Hımmm... Gazetenin ismi ne?

— Efe...

— Hımmm... Efe ne demektir biliyor musun?

—

— Söylesene!

Arap bilir, ama söylemezdi. Karşımdaki Efe Valiydi. Nasıl konuşurdum. Ben susunca o konuştu:

— Efe demek, eşkiya, soyguncu, kanun dışı yaşayan insan demektir.

—

— Acele gazetenin ismini değiştir. Vilâyetimde gazete kılığında da olsa, efelerin barınmasına göz yumamam!...

O yıllarda gazete ismi değiştirmek kolay iş değildi. En az altı ay uğraş-

mak, Ankara'ya mekik dokumak, çeşitli makamlara meram anlatmak lâzımdı.

İşi zamanlamayı uygun görmüş-tüm:

— Hay hay... Başüstüne... Emredersiniz... Derhal tebdili cihetine gideceğim... dedim.

Gürültüyü savuşturduktan sonra gazete eski ismi ile yayınına devam etti. Ben, valiyi unutmuştum ama, o bizi aklından çıkarmamıştı.

Bir gün polis müdürüne kesin emrini vermişti:

— Efe gazetesini toplat!

Mahalli polis müdürlüğü gazete toplamanın ne demek olduğunu bilmiyor. Düşünmüş, taşınmışlar... Emniyet müdürü:

— Galiba, demiş, azeteciyi yakalayın, demek istedi.

«Gereğine göre hareket edilince» bir pazar sabahı kendimi karakolun nezarethanesinde buldum.

Güç belâ emniyet müdürü ile ko-nuşurdular:

— Tevkif mi edildim?

— Onun gibi bir şey...

— Gibisi de ne oluyor? Savcılığın yazısı var mı?

— Yok! Vali bey emretti...

— Efelik de taslasa, valinin sözü ile beni tutuklayamazsınız. Başınız derde girer.

Müdür azıcık kendine gelmişti. Valiyi telefonla aradı:

— Beyefendi... Vali bey... Efe gazetesini toparlayıp karakola getirdik. Ne yapalım?

— Paketleyip, masanın üzerine koyun. Yarın gelince icabına bakarım!

Ahizeyi emniyet müdürünün elinden kaptım:

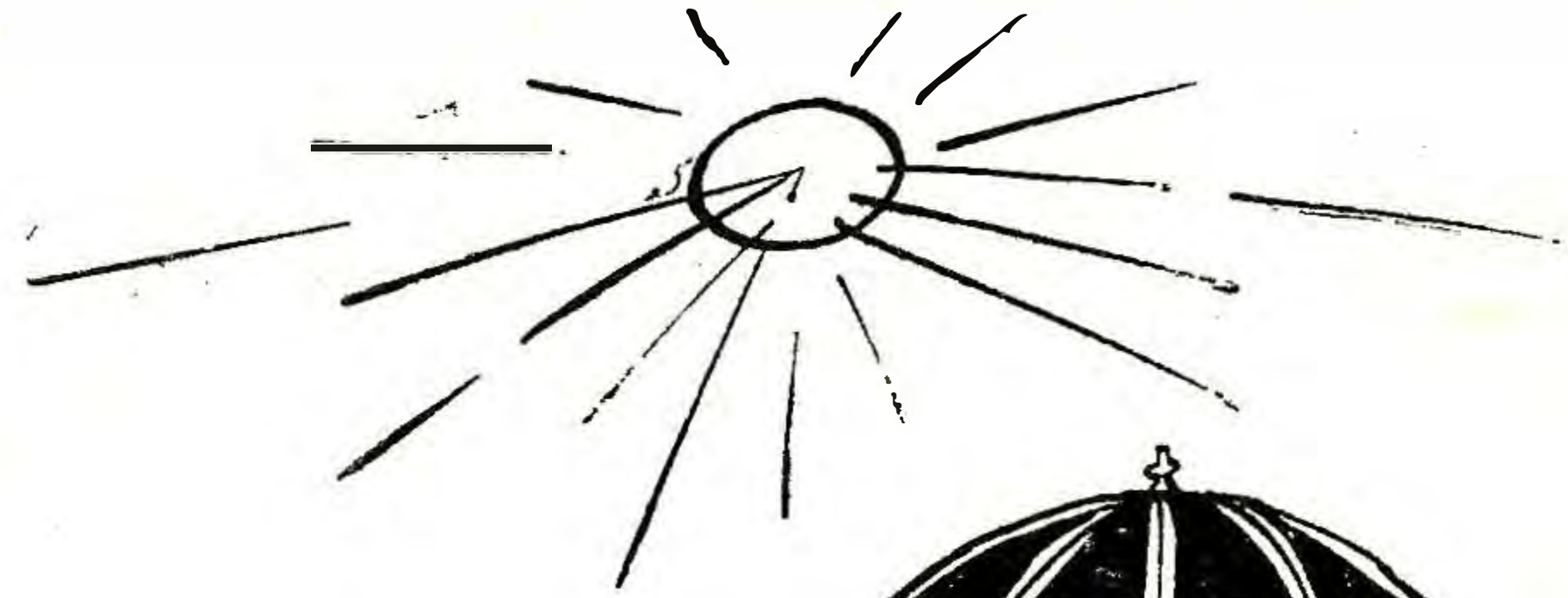
— Toplanan gazete değil, bendenim. Beni paketleyip, masanızın üzerine koyduramazsınız!

Vali, polis müdürünü bir güzel haşladı. Özür dileyerek serbest bıraktılar.

Ben de başıma yeni işler açılması için gazetenin ismini Efe'den Kızan'a çevirdim. Efe Valinin, kızanı olmak bize yeterdi.

Bereket «Kızan» a, kızan çıkmamıştı...

Burhan ESEN

Sıcaklar yüzünden Güneydoğu'da ekinler kuruyor. — Gazeteler —

HER HAFTA Bir Olay

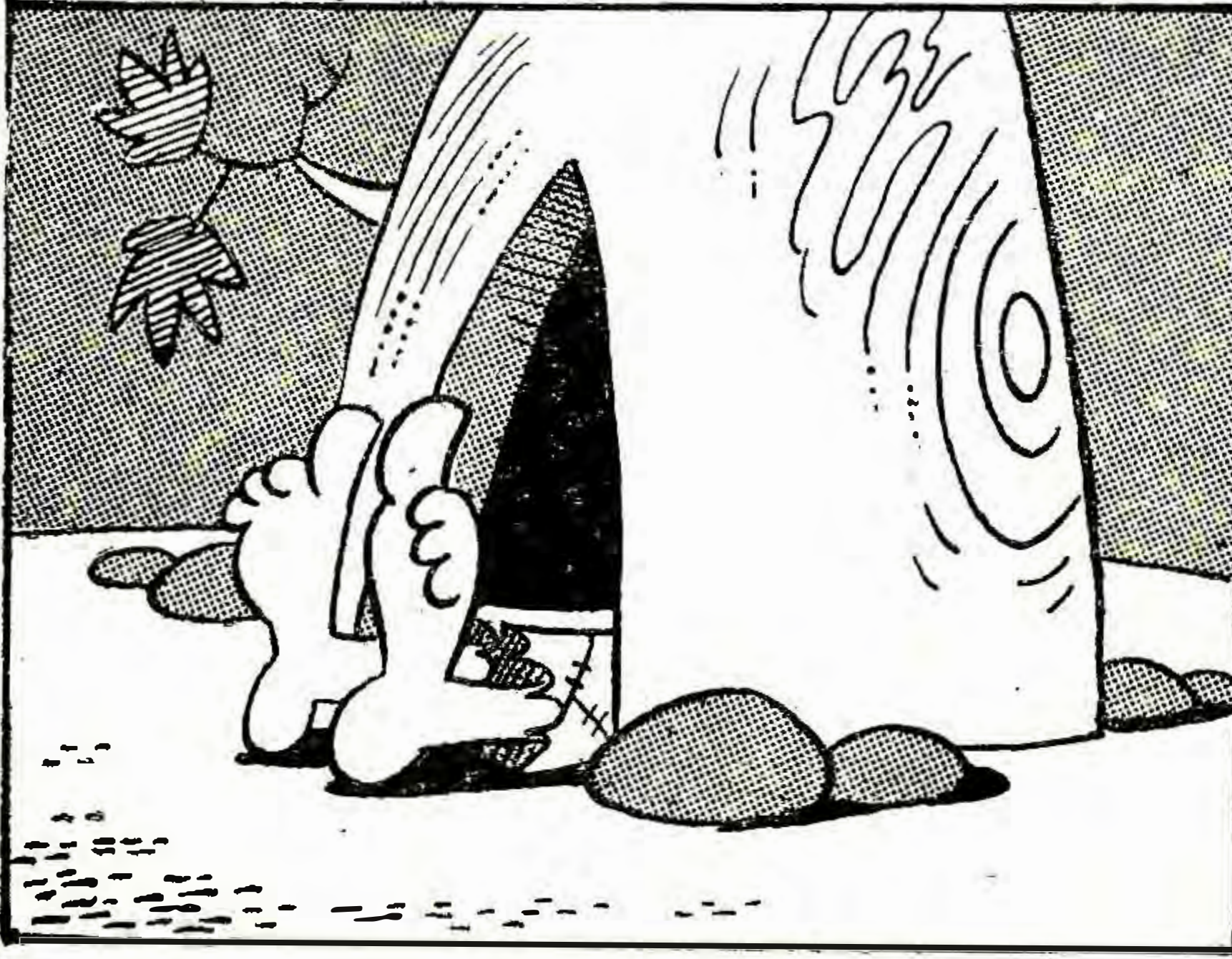
mim
uykusuz

TÜRKLERİN MİSAFİRSEVER İNSANLAR OLDUĞUNU İLK ANDA GÖRDÜK.

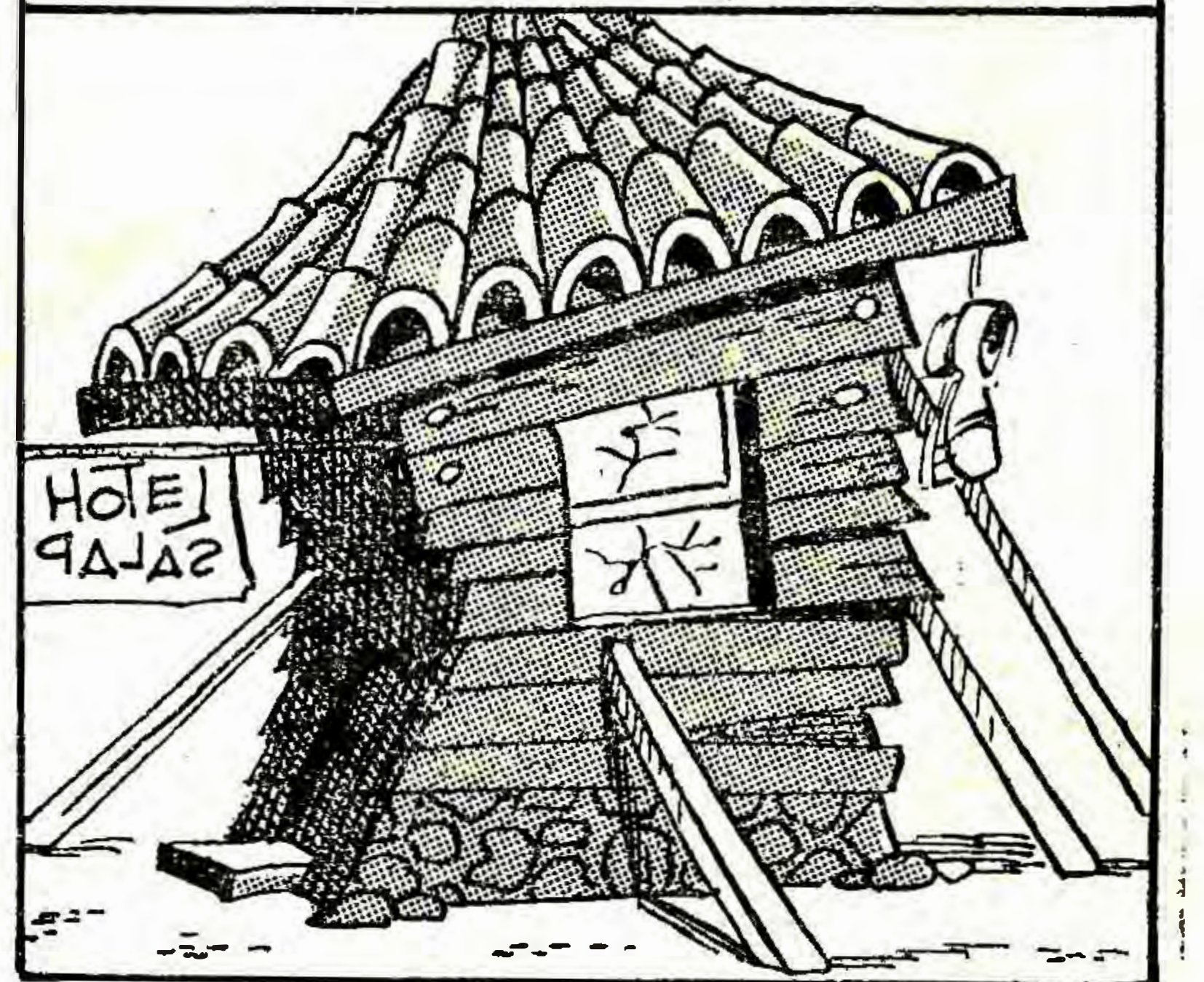
TABİATLA KOYUN KOYUNA YAŞAMAYA BAYILIYORLAR MİLLETÇE...

MODAYI ÇOK YAKINDAN İZLİYORLAR. BİZİM HİPİLER GİBİ ONLARIN DA ERKEKLERİ SAKAL BIRAKIYOR, KADINLARI MİNİ ETEK GİYİYOR...

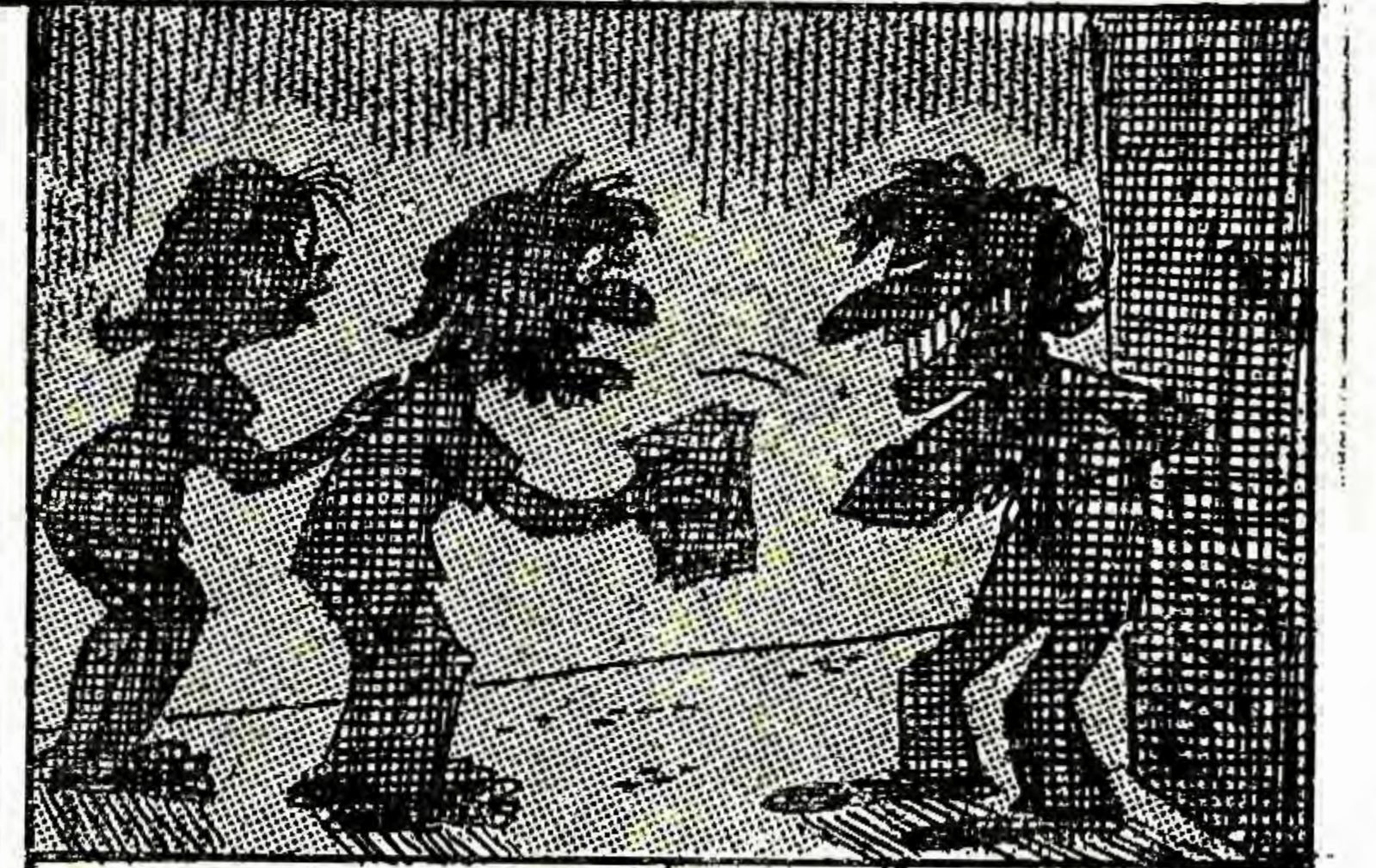
OTELİMİZ ÖYLESİNE ORJİNALDİ Kİ, BİR EŞİNE DÜNYADA RAŞLAMADIK...

BÜTÜN KONUTLARDA, BU ARADA OTELLERDE ROMANTİZMİ YAŞATMAK İÇİN ELEKTRİKLERİ SÖNDÜRÜP MUM İŞİĞİNDE OTURUYORLAR...

TÜRKLER ÇOK TEDBİRLİ...BANYOLARDA BOĞULMALARI ÖNLEMELİK İÇİN MUSLUKLARDAN SU AKITMIYORLAR

DOLAR BOZDURMAK KOLAY... HER KÖŞEBAŞINDA BANKALARIN ÖZEL TEMSİLCİLERİ EMİNİZİ BEKLİYOR...

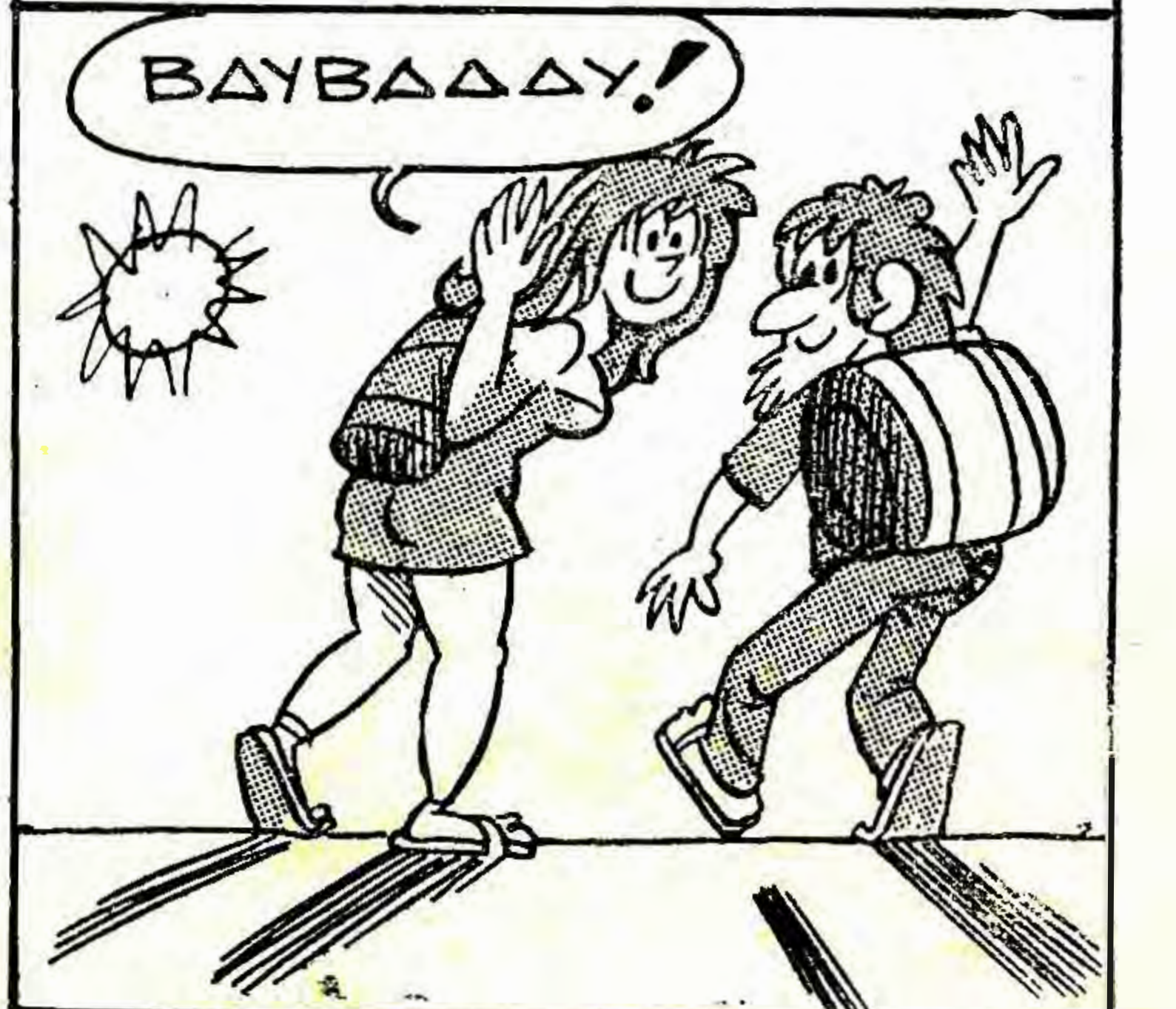
ŞOFÖRLER ÇOK ANLAYIŞLI. EN YAKIN YERE, EN UZUN YOLDAN GÖTÜRÜYÖR YOLCULARI. SİRF ŞEHİRİN GÜZELLİĞİNİ GÖSTERMEK İÇİN...

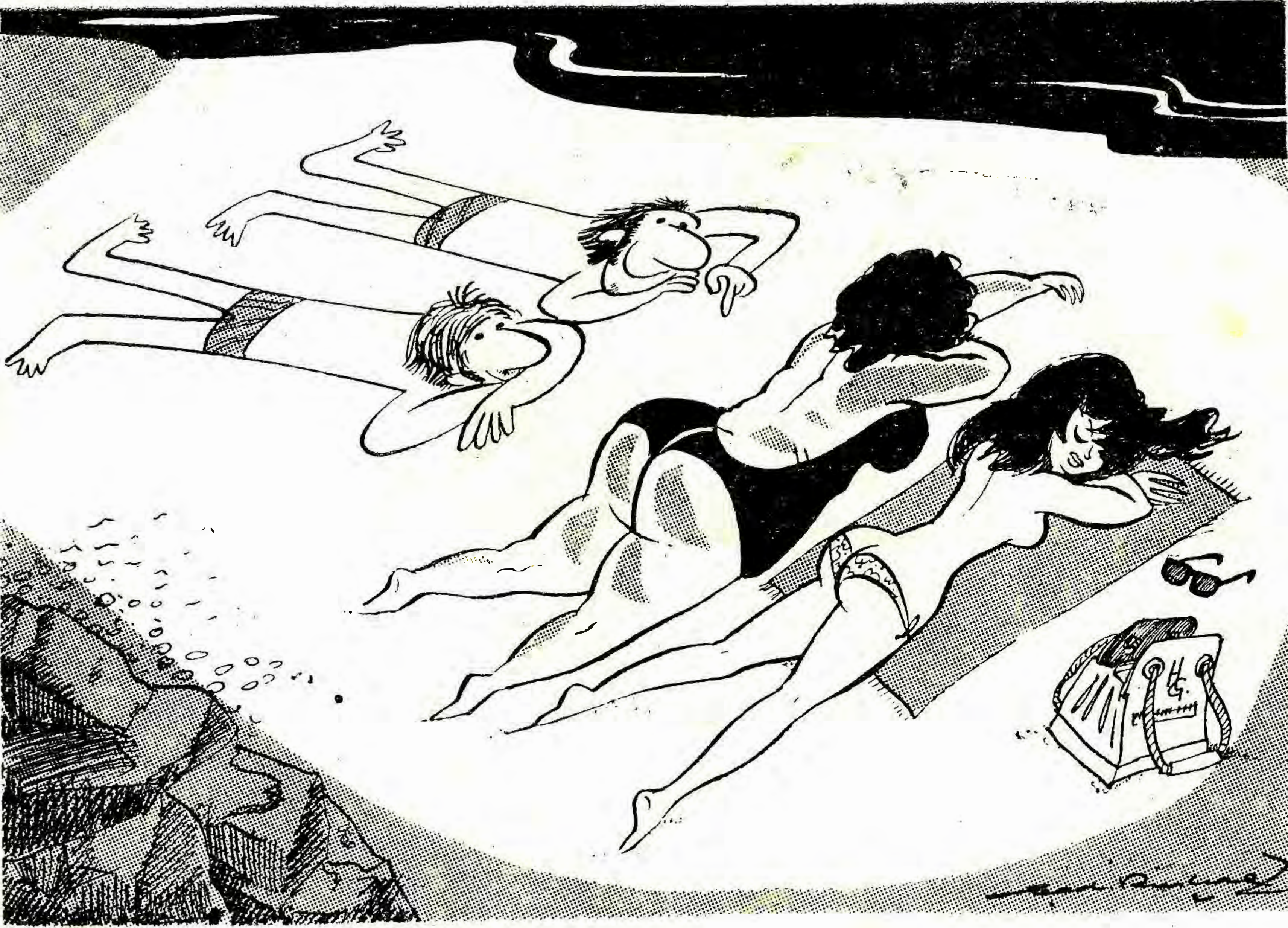

"ĞİFTE KÂATLI", DEDİKLERİ ÖZEL, NEFİS KOKULU SİĞARALARI VAR. İKİ NEFESİ İNSANİ LEYLÂ ETMEYE YETİYOR...

...VELHASIL, TÜRKİYE'NİN ESİZ BİR TURİZM CENNETİ OLDUĞUNU ANLADIK. SENE YE GENE GELECEĞİZ!...

— Bütün ümidim şu dağın arkasında!..

PAZARTESİ :

Yaya kaldı Tatar ağası!

Bir haftanın olaylarını derlemek üzere kâğıdı makineye takarken, görüşmelerden olumlu bir sonuç alınamamasının suçunu, birbirlerinin üstüne atıyordu taraflar.

Her iki sözcü de, «Yasaların bize tanıdığı hakkı kullanmakta serbestiz» diyordu.

Ve işçiler kararlı olduklarını millete bir kez daha duyurdular.

Hak, hukuk diyorlar ama, sanırız asıl amaçları Devlet Demir Yollarının mali gelenegini korumak.

İşletmesiyle, işçisiyle son İETT.

zammından sonra otobüs yolcularının trene hücum ettiğini gördüler ve hemen toplanarak şu iki ihtimali ileri sürdüler:

1 — Ya durumu görmezlikten gelir kâr etmiş oluruz...

2 — Ya lokavt-grev müessesesini geliştirir, işletmenin itibarını koruruz.

Sonunda, birincisi pek sorumsuz davranış sayılacağından, ikinci şıkkı seçtiler tabii.

SALI :

Bu olur işte!

Kültür Bakanlığına atanmasıyla, sanatsever atılımlar yapması bir o-

lan Talât Halman, «Televizyonu köylere kadar sokacağız» diyor.

İşte şu küçücük cümle bile bu hükümetin diğer hükümetlere benzemediğini doğrulamaya yeter.

Söz konusu «Köy» oldu mu, öncekiler de, «Sokacağız» diye başlıyorlardı söze.

Öğretmeni en ücra köylere kadar sokacağız!

Doktoru en ücra köylere kadar sokacağız!

Mühendisi en ücra köylere kadar sokacağız!

Ziraat teknisyenini, ilaçlama uzmanlarını, veterineri en ücra köylere kadar sokacağız!

Bilindiği gibi hepsi de sözde kaldı bunların.

Ama, öğretmen, doktor, uzman demiyor da, «Televizyonu köylere kadar sokacağız» demekle işe başlıyor bugünkü hükümetin Kültür Bakanı.

Ve dediğini yapabileceğine gönülden inanıyoruz. Alt tarafı paketlenip taşınabilecek bir makine değil mi? Dilediği köye sokar televizyonu! Sokar ya, elektrik gerekeceğinden artık bilmeyiz hangi işte kullanır köylümüz onu?

Teldolabı mı yapar?... İçine saman koyup, hayvanların önüne mi atar?

ÇARŞAMBA :

Müsterih ol üstat

Eski gazeteleri karıştırırken, geçen yıl aramızdan ayrılan rahmetli Doğan Nâdi'nin 25 Temmuz 1954 tarihli Cumhuriyet gazetesindeki «Bir Dakika» başlıklı fıkrası ilâştı gözümüze.

Sütunumuza aktaralım isterseniz: «Koparamazsınız ya, eğer Maliyeden döviz koparabilirseniz;

Gösteremezsiniz ya, eğer o kıymetli kâğıdı polise gösterebilirseniz;

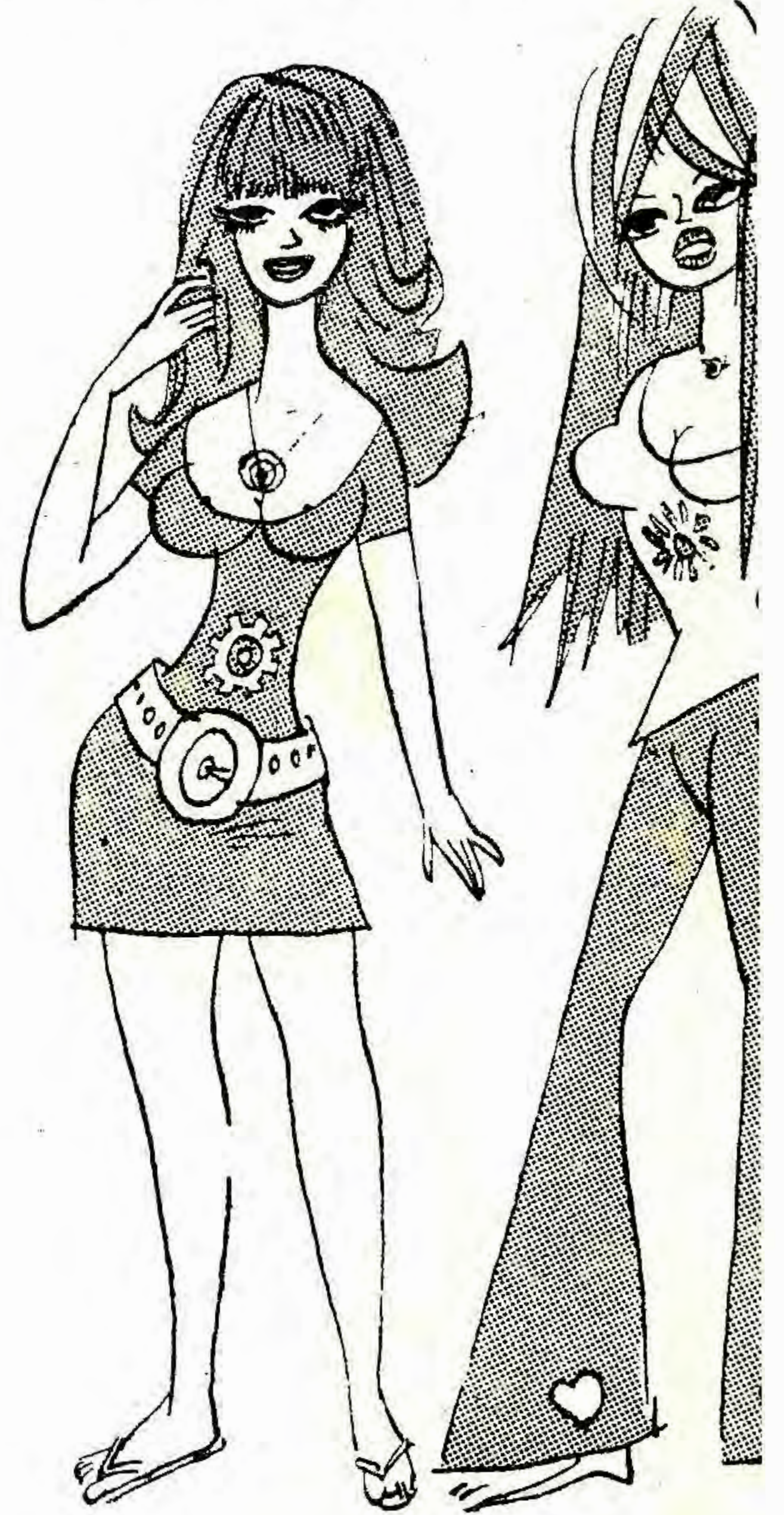
Alamazsınız ya, eğer pasaport alabilirseniz;

Çıkamazsınız ya, eğer bütün bunlara rağmen seyahate çıkabilirseniz, cebinize 25 lira koyup güle güle gidersiniz.

Yediğiniz içtiğiniz sizin olsun gördüklerinizi de —eğer bundan daha acayip ise— bize anlatırsınız!»

Fıkraı henüz bitirdik ki, bugünkü gazetelerde Devlet İstatistik Enstitüsünün bir açıklamasıyla karşılaşmayalım mı!

«200 dolarla yurt dışına çıkanlar arasında, 6 ay yiyip içip, gezip toz-

— Ne sulu heri

— Evet, yerli fi

duktan sonra yurda kürk getirenler var!»

İşte üstat, hamdolsun bizler gördük sizin hasretini çektiğiniz günleri. Yevmiye bir dolar; yâni 17-18 lirayı cebine koyan yiyor içiyor, yatıyor kalkıyor, geziyor tozuyor, dönüşünde en azından bir de 200 dolarlık kürke sahip oluyor!

«Dış geziler parasız mı yapıyor?» diyeceksiniz.

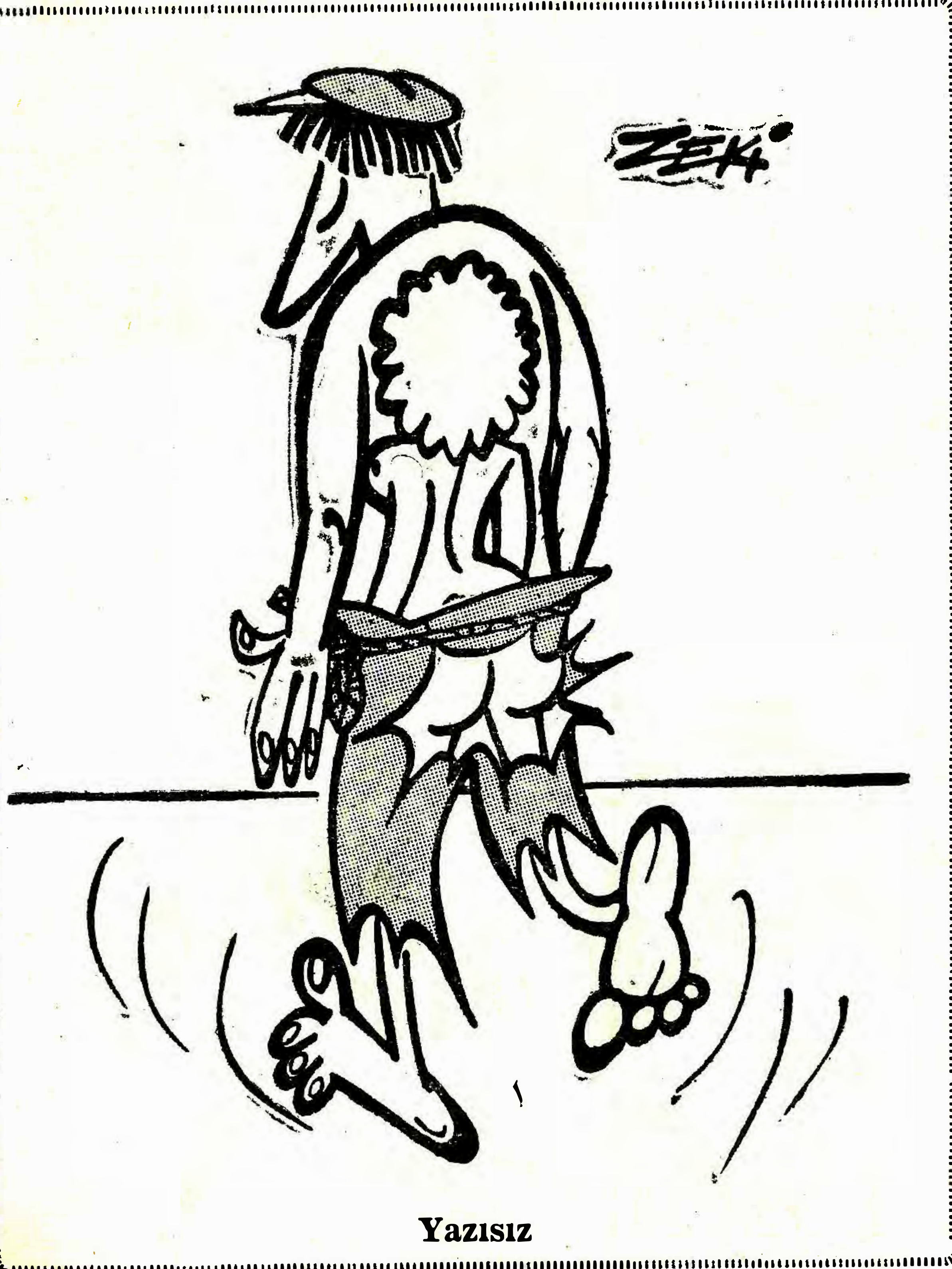
Yooo...

«Paramızın değeri mi yükseldi?» diyeceksiniz.

Yooo...

— Ay'dan gelen taşl

Yazısız

ulu herifler...
yerli film gibi!..

«Ya nasıl oluyor?»
Aman üstat, Hikmet-i Hüda'nın i-
şine akıl erer mi?

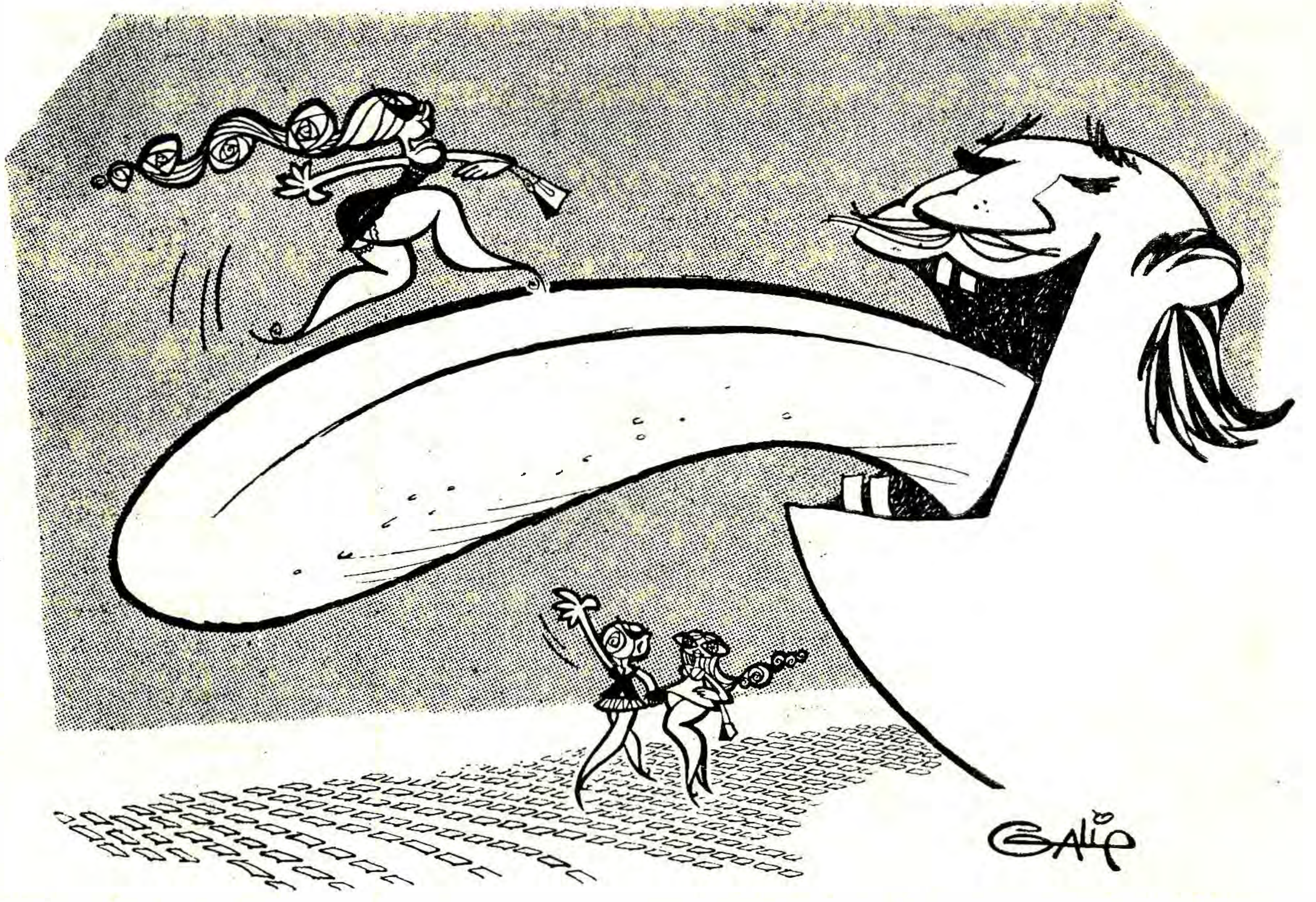
PERŞEMBE : Sonrası?..

Yetkililer, bilhassa büyük şehirler-
de boşanmaların çoğaldığını açıklar-
ken bir de ne öğrenelim? Bekârlık-
tan bıkınları evlendirmek amacıyla
bir kollektif şirket kurulup, resmen
faaliyete başlamamış mı!

Üstelik dağıttığı parasız broşürler-
le damat ve gelin adaylarına hiçbir
malî kültüfe girmeyeceklerini de

elen taşlar tartıldı. —

— Artist oldu ya şekerim, dillerde dolaşiyor!..

vaadediyor. İstenen, sadece altmış
lira! O da kırtasiye masraflarını
karşılama için.

Peki, evlilikten sonrası?...
Şirket bir ona karışmıyor işte.
Altmış papeli basan baş göz olu-
veriyor, akli başına gelen boşanmak
için Adliye'ye doluveriyor!
Tüm bekârlara seslenip, «Kıyın
paraya» diyeceğiz ama, altmış lira-
ya boşanmak mümkün değil ki...

CUMA : Betondan sağlam!

Kâğıda karşı hepimizin içinde bir
güvensizlik vardır nedense.

Manav bir kiloluk kesekâğıdına
birbuçuk kilo üzüm koymaya kalk-
sa, «Aman» deriz. «Şunu bir kâğıda
daha sarın.»

Yol ortasında dibi çıkacak diye ö-
lümler patlar!

Alış veriş ettiğimiz dükkân, aldık-
larımızı paket yapmaya kalksa, yırtıl-
acak diye yüreğimiz ağzımıza ge-
lir!

En küçük bir sallantıda koca ko-
ca beton yapıların yerle bir olduğu-
nu gördüğümüz, kâğıdın dayanıklılı-
ğını örnekleriyle bildiğimiz halde
hâlâ neden korkarız acaba?

Bizzat devletin yaptığı denemeler
göstermiştir ki, kâğıt, sağlamlığı ile
tanınan birçok maddeden daha da-
yanıklıdır.

Örneğin, açılış gününde bir kaç
yüz kişi fazla alındığı için Ali Sa-
mi Yen Stadının tribünleri çöker-
ken, belli aralıklarla fiyatına üç zam
yüklenen kâğıt, en küçük bir yı-
ranma belirtisi göstermemiştir.

Amaç dayanma gücünü ölçmek de-
ğil mi?

Gelen yükledi, giden yükledi, kâ-
ğıtta gene ses yok ya, feryat, bir
gazeteye bir ekmek parası veren
halktan geldi!

Hani diyeceğiz, yapılan denemeler-
le insandan tahammüllü, demirden
sağlam olduğu anlaşılan kâğıdı ne-
den yapı işlerinde değil de, ambalaj
işlerinde kullanırız?

Bunca zammı taşımasını bilen nes-
ne, üç beş aileyi de taşıyor sanırız.

CUMARTESİ : Nedenmiş?

Partinin kaderini çizecek olan son
kongrede, «Kapatalım» diyenlerin
çoğunlukta olmalarına rağmen, azın-
lıkta kalan delegelerin ağlamasıyla
YTP. kurtulmuş!

«Anamız ağlıyor» diye önüne ge-
lene dert yananlar okuyup, utansın!
Eebette ağlayacak anamız!

Ağlayacak ki, kurtulsun vatanı-
mız!

YTP'çiler nasıl kurtardılar par-
tilerini?

PAZAR : Niyet

Belediyenin koyduğu narhı kaldır-
ması için kasaplar imza toplamaya
başlamışlar.

Oysa Belediye 17'den 21 liraya çı-
karmıştı eti.

Anlaşılan Atabey'in demecini doğ-

rulamak kasap esnafının niyeti.

Malûm, daha bir kaç gün önce, bu
gidişle Kasımda bir kilo etin elli
liraya çıkabileceğini söylemişti bi-
zim Başkan.

Hangisi?

Şu yarışa bakın siz:

«Zeytinyağı fiyatları yükseldi.»

«Altın fiyatları yükseldi.»

Bu özentinin bilmediğimiz tarafla-
rı olmalı.

Bir «Kendini nimetten sayma» var
ama...

Altın mı zeytinyağını kıskanıyor,
zeytinyağı mı kendini altın sanıyor?

Vedat SAYGEL.

— Hal binasının dar olması pahalılığa sebep oluyormuş. —

Yazılı

Plâjda

Beyaz kum, mavi deniz... Plâjda yanyorum,
Kadın terzisi oldum... Ölçüler alıyorum...

Bakır rengi, tunç rengi, vücutlar yağlı, yağsız...
Elele tutuşanlar durmuyor kahkahasız...

Suları kucakladım... Sığda koştum sekerek...
Sonra uzandım kuma, derin bir iç çekerek...

Hangisine bakayım, türlü çeşit pozisyon,
Gazeteler yazmalı: «Bacaklar enfilâsyon...»

Artık not veriyorum, her önümden geçene,
Çirkinlerle moruklar geçmesinler, bana ne!...

Kıskanmamak elde mi, dalyan gibi esmeri?...
Kim baksa kızıyorum, mülkiyet benim gibi...

Bir diyorum: «Yaradan, ne bacaklar yaratmış,
O da mayoyu giymiş, kendini kuma atmış...»

Onca dilber içinde daldım bir de nineye,
Buruşmuş bacakları, dönmüş birer gövdeye...

Balık gibi yüzenler... Güneşlenen füzeler...
Kimse bakmıyor bana, olmasam ne farkeder?...

Benden başka beyaz yok, ilk geldiğim besbelli,
Göbeğim biraz sarkık... Ensem fazlaca etli...

Çoğunun flörtü var, kiminin sevgilisi...
Anlaşıldı başka yok, «Yalnız» benim gibisi...

Bu yalnızlık duygusu içinde uzanmışken,
Plâjın en güzeli, durdu karşımda birden.

Ne hayâl, ne yanılma... Gerçek, yaklaştı bana,
İnce bir reveransla çöktüverdi yanıma...

Beyaz, küçük elini avuçlarıma verdi,
Tatlı bir fısıltıyla, kendini takdim etti.

Dilim büyüdü birden... Ses tellerim kurudu,
Konuşmasız gözlerim, pembe göğsünde durdu...

Hiç sıkılğan değildi, yoktu hiçbir heyecan,
Avcıyı yakalamış, sanki Sarışın Ceylân...

Neler geçti içimden... «Talih, varmış gerçekten,
Bravo, beni buldu, bunca erkek dururken...»

«Güzel, yiğidi seçer, bir tesadüf değil bu,
«En çalışkan arıyı seçti çiçek, doğrusu...»

Meleşimin yanında sonsuz bir gurur duydum,
Fakat şeytan zorladı, hemen bir soru sordum;

«Çok memnun oldum ama, niçin beni seçtiniz?
Sanmam, beni görünce kendinizden geçtiniz?...»

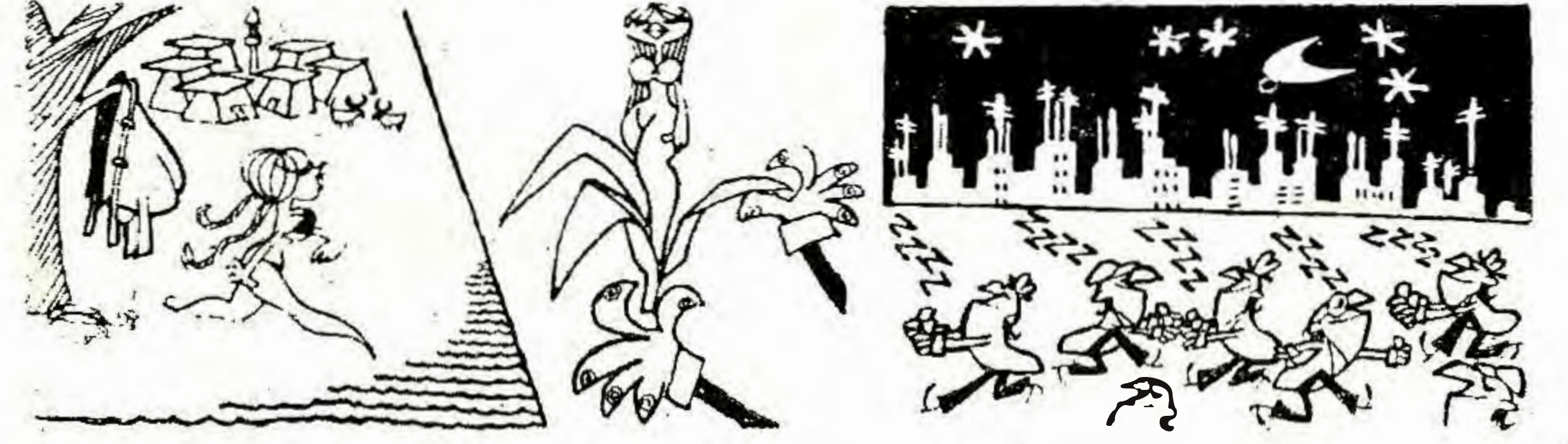
«Doğru» diye başladı, ve hemen izah etti,
«... Bu bir güzel oyundu, sonu böylece bitti.»

«Papaz kaçtı oynadık... Papaz da bende kaldı,
Cezası, her hangi bir erkek eli sıkınaktı...»

«Grubum seni seçti, ben de geldim yanına,
Cezamı çektim işte... Dönüyorum oyuna...»

Demek, yosma yanımda, bir dakika ceza çekti,
Eli bomboş gelmişti, kalbimi alıp gitti...

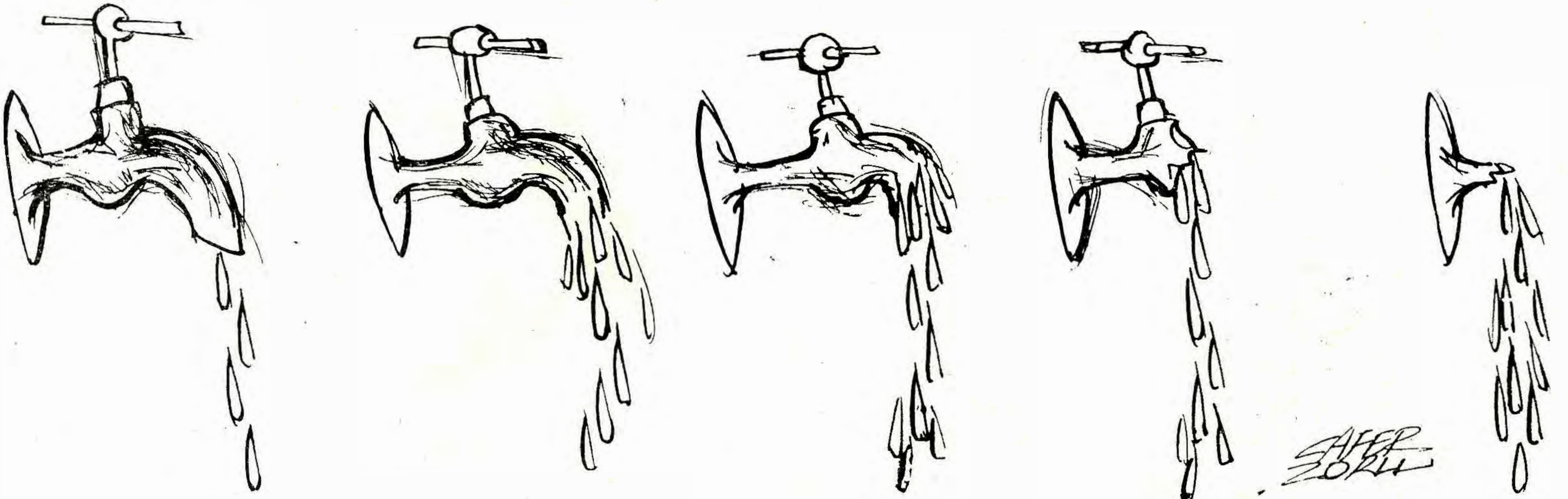
Fikret YILMAZ

SİNEMA ALFABESİ

- A. «Artist» diye bizde hep film çevirenlere derler,
Ama artistlerimizin çoğu art (sanat) ın yanından bile geçemezler.
- B. Bono iledir filmcilerimizin bütün işi gücü
Onsuz çevrilmeye kalkılan filimlerimizin gelir altı üstü!
- C. Canı isteyen atılır bizde filmcilik sahasına
Bir sürü sanat (!) filmi çevirir, para girsin diye kasasına...
- D. Dekor, aksesuvar hep rastgele, derme çatmadır filimlerimizde
Bir bakarsın, köylü kıızı bikiniyle yüzer denizde!...
- E. Edebi, hayâyı kimselere bırakmayız
Ama filmlerde muz gibi kadınları soyarız...
- F. Figüranlar, çevrilen filimleri tamamlayan elemanlardır
İçlerinde filmde görüneyim diye üste para verenler bile vardır.
- G. Güzellik falan beş para etmez bu piyasada
Soyunursan başrole yükselirsin çok yakında.
- H. Hoşuna gitmek istiyorsan yerli film seyircisinin
Biraz gözyaşı, mezar, bir de dansöz, tamam...
- I. İslat dudaklarını, kıvrır kızım, meydan senin
Sakın değişmesin eski tas, eski hamam...
- İ. İşin içinde var muhakkak bir bit yeniği
Hep aynı konulu filmlere nasıl katlamıyor seyirci?...
- J. Jönler toplar, bizde, filmlerde parayı,
Onda bulursun hep apartmanı, arabayı, arsayı...
- K. Konuşmaya başladı mı kameralar, tek dur
Film çekiliyor, poz kes demektir
Kaçırma fırsatı, hadi döktür yavrum döktür!
- L. Lâmbalar söner, başlar film perdede
Hele aşk sahnesi varsa, ışıklar yanar gözlerde.
- M. Mezarımı taştan oyun, olmadı baştan oyun
Film değil bu oynanan oyun içinde oyun!
- N. Nasıl mavi boncuk dağıtmasın bizim aktristler
Yoksa hemen nazar (!) değer, film çeviremezler...
- O. Oyun gücü falan sinemamızda geçerli değildir
Yalnız vur, kır, soyun, dökün, kıvrır, yeterlidir.
- Ö. Öğrenince bizde çevrilen sayısız filimleri
Küçük dillerini yutar batılı film otoriteleri.
- P. Prodüktör filimlerin para babasıdır
Ucuz olsun diye parayı kıstığı için
Çevrilen filimlerin çoğu yamalıdır!
- R. Rejisör filmi yönetir, evirir çevirir
Çoğu alaylıdır, işi şansa bırakır
Bazan dik tutar, bazan tepetaklak getirir.
- S. Senaryo, çevrilecek olan filmin hikâyesidir
Bizde çoğu kere lüks sayılır, boşverilir!
- Ş. Şart değildir filimlerimizde konunun güzel olması
Yeter de artar bile, ölüm, macera ve seks bulunması.
- T. Tarihi filimlerimiz de çok şahanedir
Yiğitlerimizin çoğu kol saatlidir!...
- U. Uykudayız milletçe, vakit uyku vaktidir
Fırsat bu fırsat ey filmci, yuttur babam yuttur!
- Ü. Üşüşür başına arı gibi hepsi de
Tutulan bir konu bulurlarsa,
Bıktırıcaya dek onu işler piyasa.
- V. Vermemiş mâbut, neylesin Mahmut?
İlerlememiş, hamlemiş, hepsini unutt!
- Y. Yabancı film ithal etmeyelim hiç, döviz verip de
Nasıl olsa hepsi kopya ediliyor aynen bizde...
- Z. Zam yapar filmcilerimiz durmadan film sayısında
İşte asıl sebep budur, yerinde saymalarında...

Erhan TIĞLI

Yazısız

SİZİN İÇİN

HALİL'İN MARİFETİ!

İki arkadaş gezerken, arkadaşlarının birini parkta üzgün bir halde gördüler. Teselli etmek için yanına vardılar:

— Hayrola Halil, neden böyle üzgünsün?

— Hiç sormayın be kardeşim. Evde bir şey olsa hep Halil yapıyorlar. Meselâ cam kırılrsa Halil yaptı oluyor. Şimdi bizim Tekir doğum yaptı, eve varsam babam, bu da Halil'in işidir diyecek.

Fahrettin KÖSKEROĞLU
Tombaklı Mah. Taşköprü Cad. No. 43

Yahyalı/KAYSERİ

PEKMEZ

Köyden ilk defa kasabaya inmişti adam. Akşama kadar hayran hayran etrafı seyretti. Karnının acıktığını hissedince, bir yer aramaya başladı.

Eski bir kundura tamircisinin önünden geçerken gözü birden kunduracının eski köseleleri yumuşatmak için bir teneke kutu içerisine koyduğu koyu ve peltleşmiş suya takıldı. Yaklaşarak:

— Usta, pekmez kaç?

— Muzip bir adam olan eskici, ucuz bir fiyat söyleyince, koşarak bitişikteki fırından bir ekmeği alarak gelir. Teneke kutuyu önüne çekerek büyük bir istahla yer bitirir.

Eskiciye parasını verip giderken:

— Usta, usta.. diye seslenir. Beni köylü gördün diye aptal sanma!.. Pekmezinin hiç de tadı yoktu hattâ acı bile!..

Kemalettin SONBAHAR
Bağlar mevkii No: 54
Yeniköy/İSTANBUL

UCUZ BİLET

Şakacı ve hoşsohbet biri olan Akıl Ahmet, köyünde imâlî konuşmalarıyla ün kazanmış biridir.

Bir gün, son derece ağır hasta olan kayınpederinin hastalığını soran yaşlı bir adamla şöyle konuşur:

— Şevket ağa nasıl, Ahmet?!

— Vallaha biletini almış. Ama nedense gışenin önünde bekliyor hele!..

Gışeyi, «bişe» diye anlayan yaşlı adam:

— Bişemi bekliyor hele? Acep beklediği ne ola ki?... diye sorar.

Ahmet cevap verir:

— Kayınpeder, bileti veren, bir bilet de senin için almaya uğraşıyordu. İnşallah senin bilet de ucuzundan olur!..

Celâl ÇELİK
Seç köyü (P.K. 162)
BURSA

Yazısız

DAVAR

Bir şoför vatandaş, dört fazla yolcusu ile yola devam ederken, aksi yönden gelmekte olan bir başka şoförden, yolda trafik var işaretini alır. Hemen durur. Fazla yolcuları ne yapacağım, diye düşünürken aklına bagaj gelir. Fazla yolcuları bagaja çıkararak yatırır, üzerlerine çadırı çeker ve sıkıca bağlar... Az sonra trafik durdurur, kontrole başlar. Bagajın kabarıklığı komiserin dikkatini çeker. Şoföre:

— Yükün ne? diye sorar.

— Davar, âbi der, şoför.

Komiser merak eder, çadırı açtırır, bakar ki çadırın altındakiler insan... Şoföre dönerek:

— Bunlar mı davar? der. Şoför de:

— Evet âbi. Bunlar davarın ta kendisi, der.

Komiser, bu defa yolculara dönerek:

— Sizler davarmışsınız, öyle mi? diye sorar.

Yolcular heyecan içerisinde, şoförü tasdik ederek:

— Evet âbi, biz davarız, derler.

Bu cevabı hayretle karşılayan komiser:

— Sizler davarlığı kabul ettikten sonra, ben de bu arabaya ceza yazmıyorum. Haydi güle güle!.. der.

Beyazıt PİŞKİN

Ulu Cami Cad. 78/B İSKENDERUN

— Ne dönüp duruyorsun be!.. Sen, döner dumanı mı zannettin kendini!..

ŞİVE MESELESİ!

Ankara Yenışehir Sağlık Kolejinin son sınıfında idik. Çok sevip saydığımız edebiyat hocamız, arkadaşımız N... 'ı müzakereye kaldırmıştı. Bir kaç sualden sonra öğretmenimiz, arkadaşla:

— Bak evlâdım, dedi. Bir kaç ay sonra memur olup cemiyet içine karışacaksın, bunca zamandır Ankara gibi bir şehirde kaldın, biraz olsun şu insanın düzeltmeye çalış. Edebiyat hocan olarak bu halinden üzüntü duyuyorum!..

Arkadaş cevap verdi:

— Nöğrek hocam, biz köylüyük!..

Nafiz ALBAYRAK
Sağlık Memuru MUŞ
ISI

Bademcik ameliyatı olmuş, kulak, boğaz servisinde yatıyordum. Bir gün âdetleri olduğu üzere doktorlar gelmiş, hastaları birer birer muayene ediyor, derecelerine bakıp tabelalarına yazıyorlardı. Sıra yanımdaki ihtiyara gelmişti. Doktor, hatırlarını sorunca ihtiyar:

— İyi değilim doktor bey, dedi.

Doktor nabzını yokladı:

— Çok iyisin bey baba, ısın 36,5... Normal... diye cevap verdi.

İhtiyar yalvardı:

— Ne olur doktor bey, ısıyı 45 dereceye çıkarıp beni gece üşümekten kurtarın!

Doktorların ve hemşirelerin gülmelerine aldırış etmeyen ihtiyar ilâve etti:

— Para için çekinmeyir, ücreti neyse öderim!..

Hüseyin DÖNGEL
Dodurgo — Osmancık
ÇORUM

RADYO

Almanya'dan yeni dönen oğlu bir gün radyoyu açık bırakıp köy kahvesine gider.

Batı müziğinden başı ağrıyan nine, ne yapacağını şaşırır. Bir taraftan oğluna söylenirken bakar radyonun susacağı filân yok, evde yatak yorgan ne varsa üstüne yığar, ne susan var, ne anlayan... Çaresiz nine, komşunun gelinine seslenir:

— A gelin, bu cavarın kızları heç susayıp acıkmazlar mı?... Habire oynayıp çağırılır!.. der.

Hilmi ERTUĞRUL
Yavuz Terzihanesi
ÇİVRİL

* SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneli olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

Pratik Doktor Asaf Çukur Ki

Her derdinizde doktorlara gidip paradan çıkacağınıza, kendi doktorunuz bizzat kendiniz olmalısınız... Ufak vakalarda ufak tedbirlerle bu işler kolayca halledilir... Şimdi böyle pratik doktorculuk nünuneleri verelim :

KULAĞINIZA BİR ŞEY KAÇARSA

Ekseri insanların kulağına bir çok yabancı maddeler kaçar...

Böyle hallerde yapılacak birçok hareket vardır... Çünkü kulak nâzik bir uzvumuzdur... İçinde kalacak madde, duymamıza mâni olduğu gibi rahatsızlık da verebilir. Onun için daima yanınızda ufak bir cımbız, bir ispirto lâmbası, bir paket pamuk ve bir bardak su bulundurun...

ÇIKARMA NASIL OLUR?

Meselâ kulağınıza bir mantar kaçtı... Mantar çabuk tıkayan ve kolay çıkmayan bir şeydir... Bunu tirbişonla çıkartmaya kalkmak tehlikelidir... Çünkü tirbişon kulak zarını delebilir... Onun için hemen ispirto lâmbasını yakın ve cımbızı kızdırın... Cımbızın iyice kızması için ağır lâflar da sarfedin... Cımbız iyice kızınca pamukla silin ve mantarı iki yanından sıkıştırıp iyice itin... Mantar, kulağınıza iyice girince, öbür kulağınızdan elinizle içeri doğru pompalayın... İçerideki tazyik, mantarı dışarı doğru iterken siz yüzükoyun yere yatın ve ispirtoyu kulağınıza boşaltın ve kibritle mantarı tutuşturun... Mantar yanarken, kulağınız da yanacaktır... Onun için hemen mantar tutuşur tutuşmaz bir bardak suyun yarısını kulağınıza boca edin... Bakacaksınız ki kulağınız açılmış... Korktunuzsa geri kalan suyu için... Geçmiş olsun...

PRATİK DİŞ ÇEKME

Diş ağrısının ne belâ bir şey olduğunu tarif etmiyeceğiz. Bilirsiniz... Bundan kurtulmanın en güzel usulü, o dişi çekmektir. Dişçi bunu morfin ve kerpetenle yapar... Halbuki bir iki metre kalın İngiliz sicimi bu işi kolayca görür...

NOT : Bu ameliye kamyon veya otobüsle yapılmaz...

YAPILMASI

Sicimi, çekeceğiniz dişe adamakıllı balıkçı düğümü ile bağlayın... Sonra ipin öbür ucunu arkadaşınızın arabasının taponuna bağlayın... Bunu kendi arabanızla da yapabilirsiniz... Tamam mı?...

Sonra arabanın vitesini boşa alın ve yokuş aşağı koyverin... Fakat dikkat edin, arabanın hızı sizin hızınızla müsavi olmasın... Her kilometre için iki araba boyu olmalıdır... Araba hızla ileriye fırlayınca, siz ısrarla olduğunuz yerde durun... Araba sizi çekmeye başlarsa onu takip edin... Araba mutlaka karşıki duvara veya dükkâna girecek, fakat bu arada sizin dişiniz de çekilecektir... Arabanın tamiri tabii sonra sizi alâkadar eder...

KIRIKLAR İÇİN TAVSİYELER

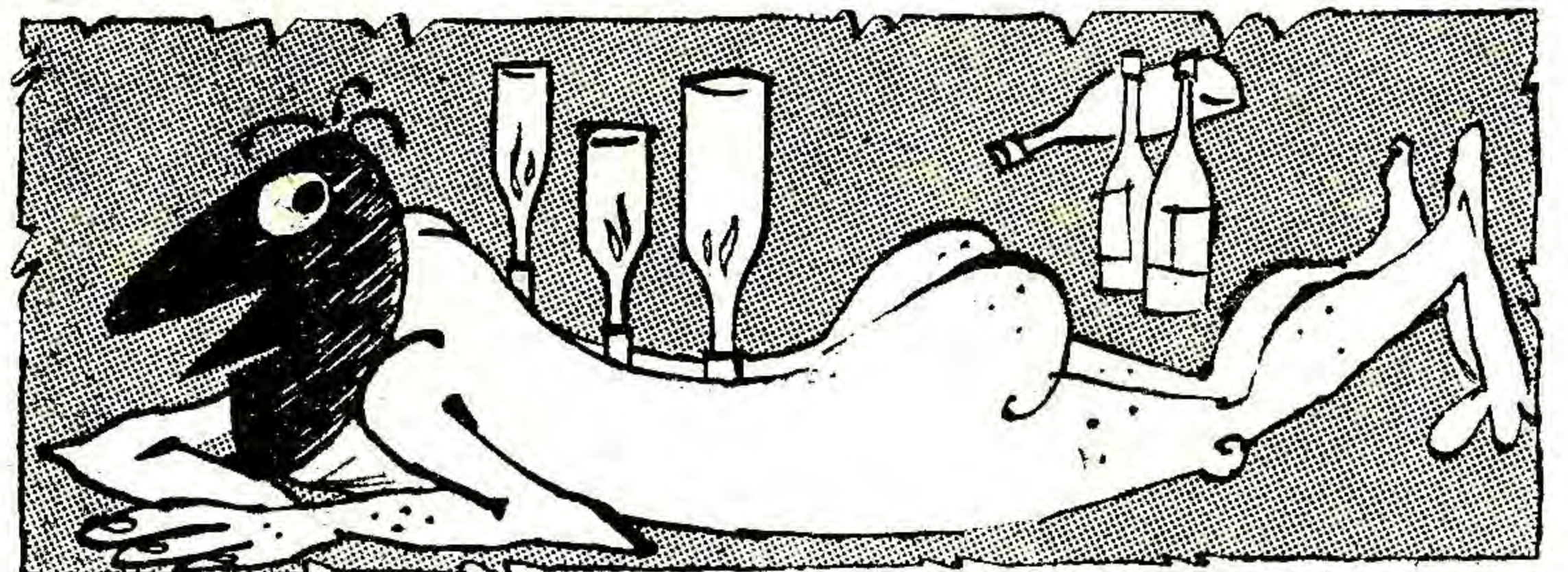
Çıkıkçıların kullandığı metotlar doktorlarınkinden iyidir... Çünkü kırık ve çıkık; iki tahta parçası, biraz yırtılmış patiska veya amerikan ve bir miktar çürük domatesle düzeltilir... Bir yeri kırılan insan çok acı çeker... Hele o gün biberli yemişe o kırık çok acır... Çıkık, anında yerine yerleştirilirse daha iyidir... Bir yeriniz çıktığında hemen çıktığı yeri tesbit edip onu yerine koymak çok kolaydır... Çıkık yeri kuvvetle ileriye itip, sağa kıvrınmak, geriye doğru çekerken yukarıya kaçırtmak suretiyle çıkan yer başka taraftan çıkar... Çıkıklarda katiyen amonyak, yakı, güherçile, bira mayası kullanmamalıdır...

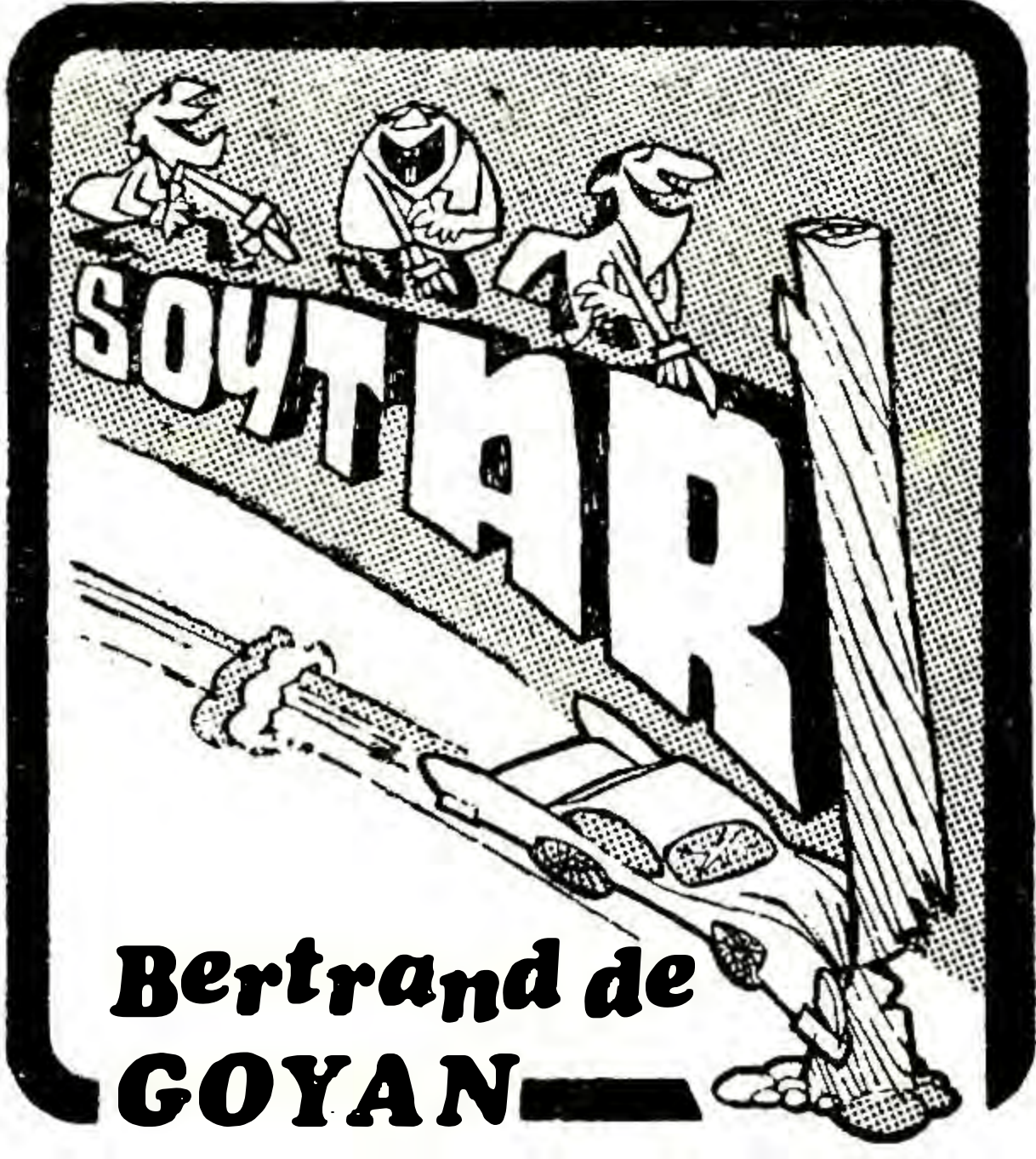
Kırıklara gelince... Bunlar ikinci karnede

düzeltilir... Çok çalışmak şarttır... Fakat kırık bir kaç yerdense, kemikleri yerine oturtmak zordur... Çünkü oraya başkaları oturmuş olabilir... Kemikler pıtyalinle dolu olduğundan bir şişe zambak veya uhu, kırıkları yapıştırmak için faydalıdır... Kaç kırık olduğunu büyükçe bir aynayı ters çevirerek tesbit edin... Sonra kırılan yeri boyalı kalemle işaretleyin... İki kuvvetli adamı para ile tutup kendinizi zaptettirin... Bir üçüncü şahsa, kırılan yerinizi gösterip malzemeyi de yanına koyun... Kırık kırık yerinizi başka bir kaç yerden kırıcaya kadar dayanın... Kısa zamanda kolunuz çolak kalacak ve siz de Yenicami'nin önünde dilenmeye başlayacaksınız demektir...

ŞİŞE NASIL ÇEKİLİR?

Soğuk algınlıklarında Necati'nin yaptığı gibi şişe çekmek şarttır... Bir düzine şişeyi iyice yıkadıktan sonra içine birer tutam pamuk atın... Sonra ağrıyan veya tutulan yerinize alkol sürüp yakın... Yanan alkollü yere şişeyi yapıştırın... Şişe bu suretle etinize iyice girer ve bir daha çıkmaz... Şişiklerde ve çürüklerde, bardak kullanılır... Şişe ve bardakların kırılması halinde kesilen yerlerinizi tentürdiyotla pansuman edin... Bir noktaya fazla şişe çekmek yasak ve cezayı müstelzimidir... Ayrıca gece şişe çekenler görüldüklerinde ellerinden pamukları ve şişeleri alıp münasip bir yere konur... Sıhhi ve tıbbi durumlara dikkat edin, kimseye bunlardan vermeyin... Çünkü mikrop kaparsınız...

**Bertrand de
GOYAN**

**ÇEVİREN :
SÜHEYLÂ AYKUT**

★

HANGİ topluluğa girse, gülmeye başlardı onu görenler. Gazinoda bir kahve içecek olsa, garson gülerdi.

Telefon etmek için postaneye girecek olsa, PTT. memurları gülerdi.

Benzin istasyonuna uğrayacak olsa, görevlilerin gülmesinden yerlere dökülürdü benzinin çoğu.

Askere alındı, kısa bir süre sonra ordu onu ihraç etmek zorunda kaldı. Zira erlerin kahkaha nöbetine tutulmasıyla disipline çok önem verilen bu ocakta ciddiyetten eser kalmamış, atanan kumandanların hiçbirisi eski sükûneti sağlamayı başaramamıştı.

Kendine uygun bir iş aramaya kalktı, işverenler gülmekten adamın dediğini bile anlayamadı.

Sonunda çaresiz, hiç istemediği halde bir sirk'e başvurdu. Ve hemen kadroya alındı. Küçük taşra şehir ve kasabalarında turneye çıkan kim bilir kaçınıcı sınıf bir sirkte bu. Yerler yarı yarıya boş kalıyordu ama ne çıkar? İş, işti!

Sahneye ilk çıktığı gece alkıştan yer yerinden oynadı. Herkes ondan bahsetmeye, gazeteler onunla röportaj yapmaya başladı. Ve palyaço Mathurin büyük bir şöhret oldu.

Başkalarına göre, bu parlayış göz kamaştırıcı bir zaferdi ama, zavallı Mathurin için gerçekte bir cehennem azabıydı! Günün birinde herkesi güldüren bir soytarı olacağı hiç aklından geçmezdi. Geçmezdi, gerçekleşmesini de istemezdi ama, işte gülüyordu halk. Hem de kahkaha-dan kırılırcasına...

Oysa iç dünyası bambaşkaydı onun. Duyguluymuş, kederliydi, yalnızdı!

Şu Tanrı vergisi komikliği olmasaydı, ne olabileceğini düşündürdü bazan. Bir Don Juan olurdu belki. Çünkü çapkın ve yakışıklı erkeklerle karşı kıskanç bir hayranlık duyardı.

Belki Bakan olurdu. Örneğin, Maliye Bakanı... Işıl ışıl kocaman bir bürosu olurdu. Geç vakitlere kadar çalışırdı orada. Alkollü içkilerden hoşlanmadığına göre, akşam yemeklerinden sonra ıhlamurunu içer, dünya para düzeni üzerine incelemeler yapardı.

Sonra, psikolojiye de meraklıydı. Hatta bu konuda yazdığı eserleri bile vardı. Ama bunları hangi yayınevine götürdüysen, yazılarının sadece mizah dergilerinde yayınlanabileceğini söyleyip, yüzüne karşı basmışlardı kahkahayı!

Fakat bıkmıştı işte. Herkesi kendine güldürmekten bıkmıştı! Başka-

ları tarafından biraz da ciddiye alınmak istiyordu.

Kadınlarla olan ilişkisine gelince: Doğrusu pek hazındı. Fakat bununla beraber kendisine değer verip, odalarına çağıran kadınlar da vardı.

Bazan onları güldürmemek için başını çevirerek soyunuyor, tek kelime dahi konuşmuyordu. Sözde gülmelerini önleyecek, ne gezer! Çırlı çıplak kalıp da yatağa uzandı mı, kahkaha atmaktan, doğru dürüst sevimmeye vakit bulamıyordu kadınlar.

Bu durumu sona erdirmenin tek çaresi vardı: Ölüm! Büyük gücüyle her şeyi bir anda bitiren ölüm!

«Ne olur beni bu dünyadan kurtar. Kulaklarım artık kahkaha duymak istemiyor!» diye kaç geceler az mı yalvarmıştı Tanrı'ya!

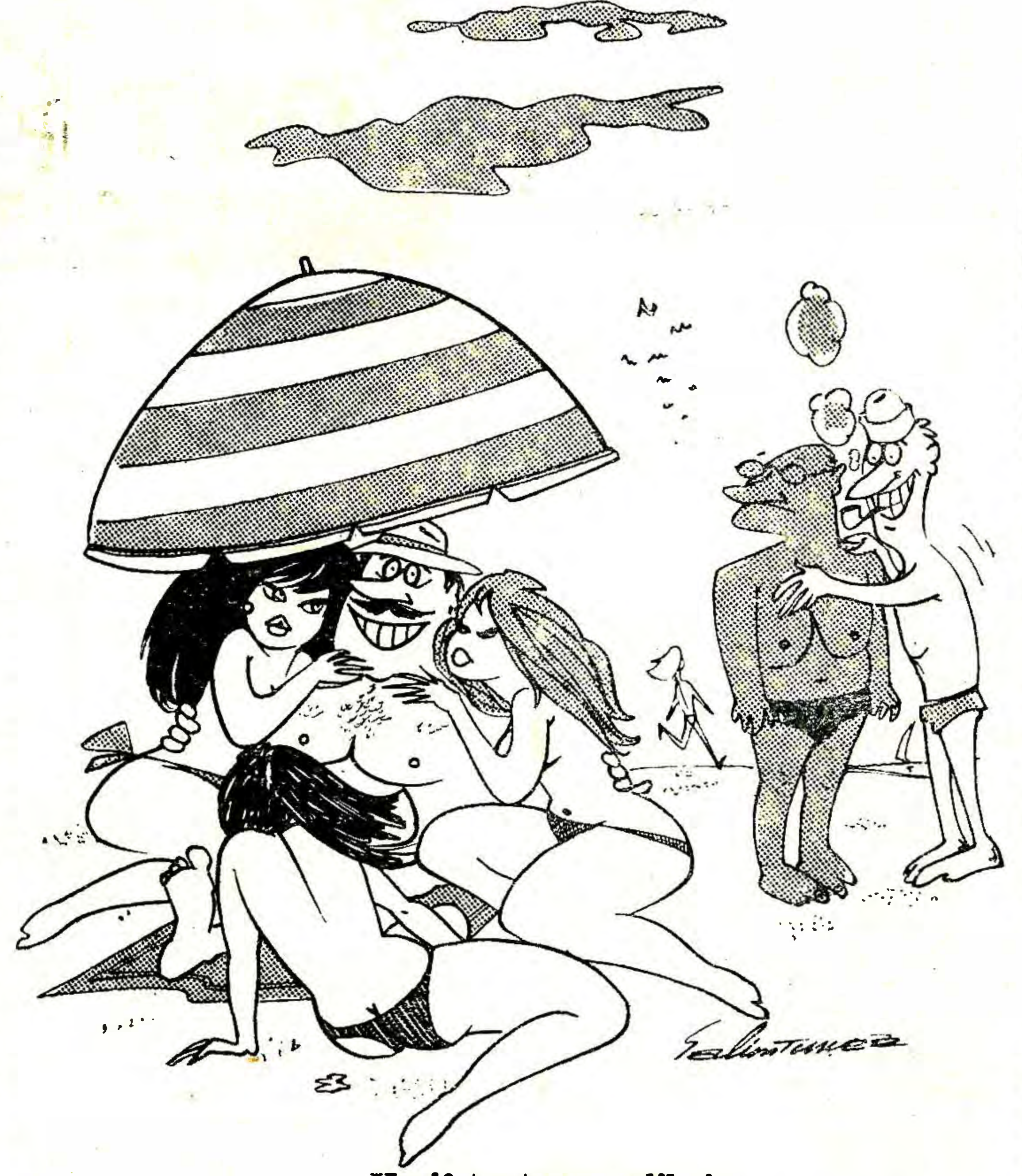
Oysa zengin denecek kadar parası vardı. Ünü vardı. Ve herkes onu mutlu sanıyordu.

Bir sabah dileğine kavuştu: ÖLDÜ!

Arabasını bir köy yolunda hızla sürerken bir direğe çarptı ve hemen oracıkta can verdi!

Üç gün sonra gömülmeye götürülürken, cenazesini sadece üç arkadaş izliyordu: Gülmekten katılıyor-du arkadaşları. Zira bu merasimi bile, Mathurin'in insanları güldürmek için düzenlediği yeni bir oyunu sanıyorlardı.

Toptancılar, sun'i et darlığı yaratıyor. — Gazeteler —

— Herif toptancı galiba!..

BİZİM KÖYÜN YAKUP'U

Boyca fakirdi ama önce zengindi
Bizim köyün Yakup'u
Otuz yaşındaydı
Altı çocuk babasıydı
Karıncı kararmıca
Bir göz evde yaşardı Yakup
Bakardı da çoğu zaman turistlere
Favorilerine
Uzun uzun saçlarına
Minili avratlarına
Dillerine, giysilerine
Şaşardı Yakup.

Günlerden bir gündü
Diktirdi ceketinin söküğünü
Yamattı pantolonunu
Sırtladı heybeyi
Çıkına sardı beş-on kuruş parasını
Ve de soğan-ekmek azığını
Düştü yollara Yakup
Gün oldu şaşkın şaşkın bakındı
Gün oldu da
Düşündü kara kara Yakup.

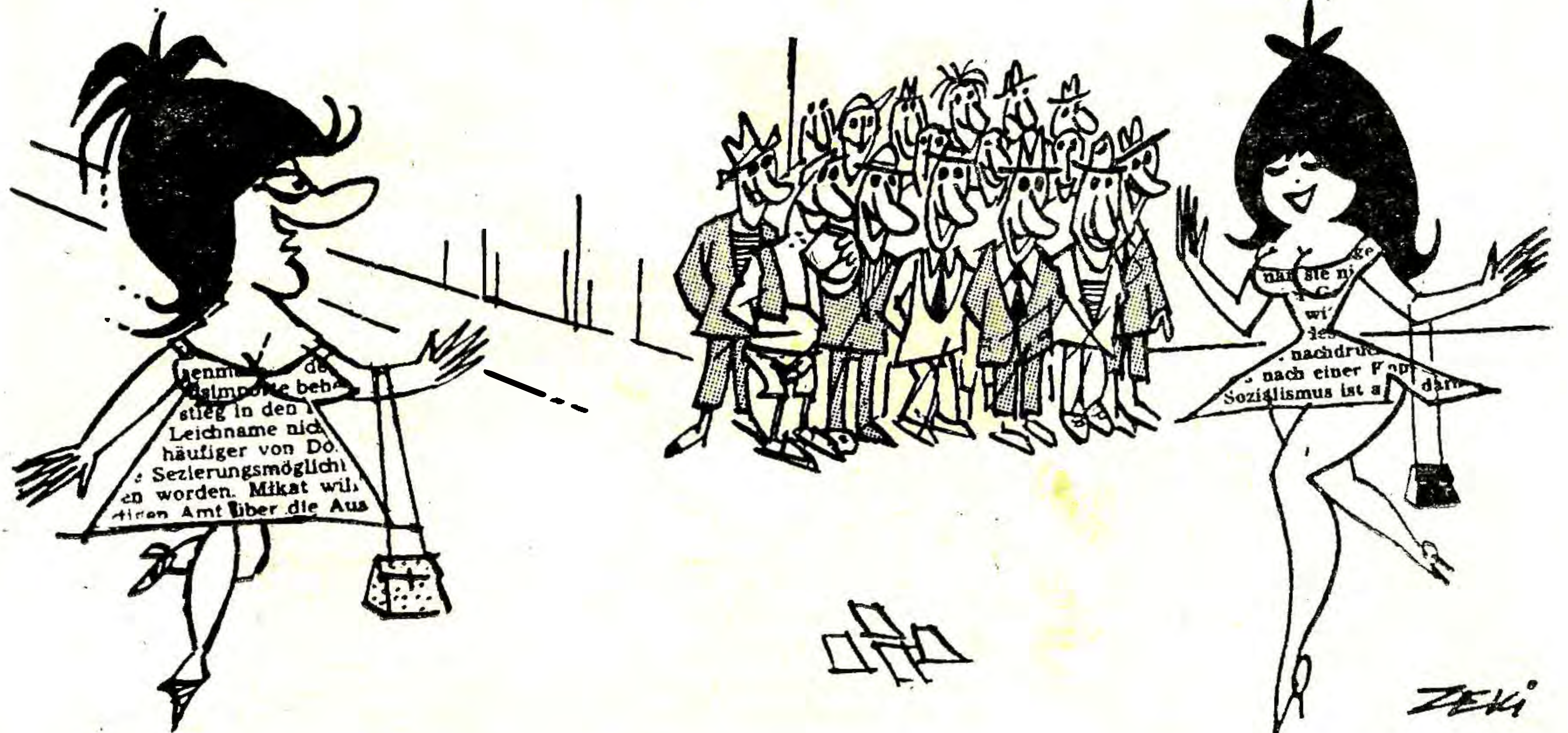
Mektuplar yazdı düzineyle
Avradına

Türküler düzdü, destanlar yazdı
«Sıla burcu burcu» dedi
«Çiçek gözlüm,
«Evimin direği gözümün bebeği,
«Hilâl kaşım, ceylân bakışım»
Vs. dedi, vs. dedi.
Selâmlar gönderdi tonlarca
Posta trenlerini çöktürseye
Hem emmesine
Hem emmesinin avradına
Hem yeğenlerine, hem nenesine
Ve de sorup sual edenlere
Avrupa kartları gönderdi.

Gel zaman, git zaman
Seyrekleştirdi mektuplar
Ve kesildi bostanın suyu gibi
Neler kazanmıştı Yakup?
Florinler, marklar kazanmıştı
Otomobiller kazanmıştı
Cici elbiseler, cici ayakkabılar
Çeneye kadar favori kazanmıştı
Bizim köyün otuz yaşındaki Yakup'u
Bir de mini şortlu avrat kazanmıştı
Tam elliiki buçuk yaşında!..

Yaşar Hâdi ÖNDER.

Kâğıt elbiseler bütün dünyada ilgi gördü. — Gazeteler —

— Bu tarafa da bakın baylar... Benimki de kâğıttan!..

— Ne o çıktı mı?
— Hee, dedi Ârif onbaşı.
— Küp mü, çömlek mi?
— Bi bok yok...
— Deme lan!
— Vallaha yok. Amma biraz daha gazarsak su çıkacak.
— Lan nasıl olmaz be? Bu plân da mı yoksa fasafiso?
— Vallaha ben bilmem...

Kel Hayri, çukurun başına yaklaştı. Kenardan baktı:

— Sahi lan, dedi, amma gazmışın ha. Keşke şu yana doğru gazsaydık.

Ârif onbaşı konuşmuyordu ama, Kel Hayri boyuna konuşuyordu:

— Eee oğlum, biz neler gazdık neler, diyordu. Bi keresinde tam dört gün dört gece gazdık. Gazdığımız yer oldu, sanki gece yarısı oraya gocaman bi top mermisi düşmüş...

Ben de senin gibiydim o zamanlar, bi heves, den şöyle toprağı kaldırır galdırmaz, hemen altınlar toprağın altında... O zaman benim de sesim seninki gibi çıkmamıştı. Hattâ kaç gün bi sokum ekmek bile yememişim.

Durup durup, gendi gendime, ulan neden çıkmaz, diyordum. Bir Baba Telât vardı, onnan gazıyorduk. Baba Telât bana güldü, dedi ki, lan, dedi, her gazdığın yerden altın çıksa, dünyada aç insan galmaz be, dedi...

Öyle Ârif gardaş öyle, insanın her gazdığı yerden altın çıkmaz... Amma benim aklımın almadığı plân niye yanlış olsun, tıpgısı tıpgısına uyguladık.

Ârif'in yanına geldi:

— Haydi, dedi üzölme haydi, gumarda gaybeden aşkda kazanırmış. Bizimkisi de bi gumardı... Amma, bunun sonunu boş bırakacam belleme. Sen ne dersen de, bu define buralarda. Mezeri bulmamız gerek mezeri. Mezeri bulduk mu, çıkardık mı ortaya bi ölü kellesi, bil ki altınlar da o kellenin altında. Beşer şaşar oğlum, şaşar...

Bir sigara yaktı. Bir sigara da Ârif onbaşıya uzattı:

— De bire herif, dedi, ne var bunda böyle canını sıkacak. Şayet altınlar çıksaydı, hayâllerin de son bulacaktı. O zaman nasıl guracaktın hayâlleri? Bak işde şimdi, gene rahat rahat guran hayâllerini. Hadi hadi, ben çoğunu duydum, deli olanları bile duydum... Yörüü, burası böyle galsın, bi başka gün gelip başdan arayıp başdan gazak... Yemin ediyorum sana, vallaha billâha bulacam. Bulmazsam eğer, evdeki Mübaccel boş düşsün... Yörüü...

Ârif onbaşı, ceketini üzerine geçirdi, bozuk yolda yürümeye başladılar. Kazma ve kürekler o kadar ağırdı ki şimdi... Karayoluna gelince biraz beklediler. Bir kamyon durdu. Bindiler.

Soför:

— Çuvalda ne var? diye sordu.

— Gazma kürek, dedi Kel Hayri.

— Gece yarısı bağ bellemekden mi geliyorsunuz?

— Yoo, define gazmakdan.

— Demeyin be... Nasıl çıkardınız mı bâri?...

— Yok...

— Öyleyse niye gazdınız?

— Keyfden...

— Amma keyf ha sizinkisi de...

* * *

Rabia ninenin de kaybolması o güne denk geldi. Bir kızmış, bir kızmıştı ki Rabia nine çarşı ağası (belediye zabıta memuru) na. Hele, yazılan cezayı komşusu mecidiyeye vurunca aklı başından gitmişti.

— Lan, diyordu, lan çarşı ağası, boyu bosu devrileşi de orta yerde galası, biz nettik lan sana?

Sanki çarşı ağasının da işi gücü yoktu o gün. Veya canı tavuk kovalamak istiyordu. Önüne katmıştı Rabia ninenin bir tek tavuğu olan sarı kızı, hayvanı bilmem nereden tâ eve dek kovalamıştı. Tavuk kanatlarını açarak içeriye girince, çarşı ağası da çalmıştı kapıyı:

— Açın!...

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

Fakir insanlar nedense, devlet kuvvetine karşı, zenginden daha saygılı olurlardı. Bu saygıdan çok, biraz da korkuydu. Kapiyı Fidan açmıştı:

— Ne isdiyon ağam? demişti.

— O içeriye giren tavuk kimin?

— Anamın...

— Çağır ananı!

Fidan içeriye koştu, minderinin üzerinde iki büküm oturmakta olan kaynanasına:

— Ana, seni çarşı ağası çağırıyor, dedi.

— Çarşı ağası mı? N'edecekmiş beni?

— Ne biliyim ben, gel hele!

— Ya Allah, ya bismillâhirrahmanirrahim, diyerek kadın kalktı yerinden. Sonra söylendi, nâlinını ararken:

— Çarşı ağasının ne alıp veremediği var bennen? Çarşı ağasıysa getsin çarşıya, mahallede işi ne?

— Senin sarı gıza mı ne gizmiş...

— Nee?

— Yörü işde, ne biliyim...

— Benim sarı gızdan ona neymiş, zaten üç aydır yumurta mumurta verdiği yok...

Dışarıya çıktı, bir gözünü dürbün gibi yaparak çarşı ağasının yüzüne baktı:

— Ne isdiyon bre babam? dedi.

Çarşı ağası, etrafında birikmiş genç kızlara fiyaka satarak:

— Bu içeriye giren tavuk senin miydi?

— He benimdi.

— Yassak.

— Ne yassağı?

— Dışarda tavuk beslemek yasak...

Rabia nine:

— Lan deli misin sen oğlum, odanın içinde tavuk beslenir mi? dedi.

— Odaanın içinde deyil, kümes yapıp öyle besliyece...

— Aboov eyiden deli vallaha bu, heçbi tavuk için pine (kümes) yapılır mı?

— Bana bak nene, deli deli deyip durma, sona garışmam ha!

Nineye karşı postasını tamamlayabilmek için, birikmiş çocuklara:

— Haydin lan bakalım, çekilin, dedi, kızların gözünün içine baktı.

Kalemi çıkardı cebinden, sonra makbuz defterini, nineye:

— Belediye kanun ve mevzuatına göre, her türlü evcil hayvan ancak ev hudutları içinde derpiş edilir...

Nine, gelini Fidan'a dönerek:

— Ne dedi kız bu deli soyka? dedi.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Tahsil bursu ikramiyesi ile yavrunuzun geleceğini şimdiden garantileyen

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI'NDA

Açtıracığınız bir

hesap, unutmayınız ki

çocuklarınızın

istikbaline

açılacak

en büyük

şans

kapısıdır:

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI.

(Basın : 60295 - A - 20570 — 113)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

— Ben de anlamadım ki, dedi gelini.

Çarşı ağası kızgın kızgın söylendi:

— Nene, bak senin neneliğine veriyorum, şimdi bana deli soyka dediğin için de zabıt tutarsam, o zaman garışmam ha...

— Akıllı mısın? diye nine bağırdı.

— Kanun nene kanun...

— Kesecen mi şimdi yâni benim sarı gızımı?... Bu kelleyi kestirrim de, ben o sarı gızımı kesdirinem anadın mı? Ha torunum Rifat, ha o...

Ben onnan konuşuyom ağşama kadar millet bennen konuşmayınca... Gelin, torunlar, dinniyorlar mı ki beni, gedip ben de sarı gıznan konuşuyom...

Çarşı ağası, deftere bir şeyler yazmaya koyuldu. Bu arada da nineye cevap vermiş olmak için:

— Senin tavuğunu kesen falan yok, dedi. Adın ne senin bakalım?

— Rabiye...

— Soyadın?

— Bilmem... Benim bi adım var, o da Rabiye.

Gelini soyadını söyledi, çarşı ağası yazdı. Sonra, bir şeyler daha yazdı çarşı ağası. Kâğıdı dörde katlayıp ninenin eline tutuşturdu. Sonra, aklına geldi zaptı imzalatmak. Niye:

— Ver hele ver, dedi. Sen imza bilin mi?

Nine, yine bozuldu:

— Get ulan başımdan, dedi.

— Parmak basar mısın?

— Basmam... Ben heç bi yere barmak basmam.

Çarşı ağası:

— İstersen bas, dedi. Yazarım ben de buraya zaptı imzalamaktan imtina etti, diye.

Nine, kızgın:

— Ne ettim ne ettim? diye sordu.

— İmtina ettin...

— O da neymiş?

— Yâni bu kâğıdı imzalamadın.

Nine, eliyle göğsüne vurarak:

— Ooo etdiim, ohlaaar etdiim, barmagımı basmadım işde! diye bağırıldı.

Çarşı ağası, makbuz defterini cebine koyarken:

— Kendiliğinizden gidip yatırırsanız iyi olur, şayet iş hükûmete düşerse, yedi bayram yakar sizi, dedi.

Nine:

— Lan, dedi, gosgoca hükûmat gala gala benim bi tavuğuma mı galdı da gedyim yatırıyım, onlar da dutsunlar müdürler âmirler kesip bi güzel yesinler sarı gızımı, benim gocamın gemiğine söve söve, haa?

— Tavuğu yatırmayacaksın, dedi çarşı ağası. Götürüp cezayı, belediyenin veznesine yatıracaksın.

— Ne parası? dedi nine.

— Ne parası olur mu? Şu elindeki ceza kâğıdında yazılı olan yirmi beş lirayı...

— Aboov, dedi nine, lan gâvur dölü, ne arar nenende yirmibeş lira? Gaç mecit eder hele o?

— Ben onun mecitini mücütünü bilmem.

Nine, çarşı ağasının yakasını tuttu:

— Dur bakım hele, niye ki yatıracakmışım ben bu parayı? dedi.

Çarşı ağası, zorla yakasını kurtararak:

— Ceza ceza, dedi. Tavuğunu dışarı saldın, o da sokakları kirletti, ondan.

Nine, ellerini göğsüne vurarak:

— Hay bişey demem Allahıma, seni bayrama sağ çıkarmasın... Ulan bu sokağın her tarafı pis... Bi benim tavuğum mu fazla geldi?

— Çok konuşma nene, götürürüm...

— Kimi?

— Seni.

— Beni mi?... Oşt, dedi nine, oşt... Götürürmüş... Nereye götüreceğin ulan beni?

— Ben bilirim seni götüreceğim yeri... dedi ve yürüdü. Bir daha da hiç arkasına bakmadı.

Ama Rabia nine, bedduayla yeri göğü inletti. Öyle beddualar, öyle küfürler etti ki, değil bir çarşı a-

EVET!

bizim bankamız
HER YERDE
HER ZAMAN
hizmetinizde olan
TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI'dır

(Basın: 60568 . A . 21079 — 114)

ğasına, belki yüz çarşı ağasına yer de artardı bile...

Ninenin başına birikmiş olanların hepsi kâğıda bakıp duruyorlardı. Biri:

— Vallaha alırlar, dedi.
— Alırlar ki, ne alırlar hem, dedi.
Başka biri:
— Amma nene belki geder de belediye reysisine halım şöyle böyle derse almazlar...

Nine, kâğıdı sımsıkı tutarak:
— Kimdir ki o reys dedikleri dümbük? diye sordu.

— Bunların başı, dedi o adam. Hepsi bu reysin sözünü dinlerler. Çıkacan ona, diyecen ki, halım böyle böyle, ben veremem o parayı, belki afeder.

— Pekiyi, ya o da bu çarşı ağası gibi gafadan gontaksa?
— Vallaha bilmem nene.

Nine, gelinine döndü:
— De hele kız, bi akıl ver bana, dedi. Dutamadın şöyle yakasından... Ah ah, ben senin gibi olacaktım ki, alacaktım o herifi altıma, tavuk tüyü yolar gibi, orasını burasını yola-caktım...

Nine, sinirli sinirli içeriye girdi... Geceleri üstüne aldığı, yirmi yıllık manto ile palto arası üstlüğüni giydi. Fidan:

— Ana nerye? dedi.
— O reys denen herifi bulacam.
— Aman ana, sen daha şuraya getmeden gaybolun. Sen nerden gedecen reysin yanına. Dur Rifat gel-sin de beraber gedin...
— Gız durulur mu heç, kaç mecit diyorlar biliyon mu ona, kaç mecit... Hay için dışına gelesi çarşı ağası e mi?

Fidan, koştı mantosunu giydi:
— Dur, dedi bari ben geliyim...
— Yok, dedi nine, ben gedecem, tek başıma gedecem...

(Devamı var)

(Basın: 60569 . A . 21079 — 115)

Milletler Gülüyor

Kararı kararı!

Yolda karşılaşan iki İskoçyalıdan biri sordu:

— Hâlâ yaşadığını görmek beni şaşırttı doğrusu. Geçenki karşılaşmamızda işlerin bozulduğu için kendini asacağını söylemiş-tin. Ne oldu, işlerin mi düzeldi, yoksa intihardan mı caydın?

— Yoo, dedi ikinci İskoçyalı. Ne işlerim düzeldi, ne intihardan caydım. İp fiyatlarının ucuzlaşmasını bekliyorum!

Sıra

Askere yeni gelen gençleri denetleyen general, koskocaman bir burnun, saftan dışarı çıktığını görünce çavuşa:

— Bu burnun sahibini ön sıraya koyacağınız, pekâlâ ikinci sıraya alabilirdiniz, dedi.

— Fakat generalim, diye cevap verdi çavuş. Arkadaş zaten üçün. cü sıradadır!

— Senden başka herkes elbi-seme bayılıyor!..

Evde olmaz

Perdede oynayan filmi bırakıp öpüşmeyi tercih eden gençlerin hareketlerinden tedirgin olan arka koltuktaki seyirci, erkek âşğın omuzuna dokunarak sordu:

— Evinizde yapamaz mısınız bunu?

Genç adam cevap verdi:

— Evde yapmayı ben de çok isterdim ama, buna imkân yok!
— Neden?
— Evde k arım var da ondan!..

— Boşuna beklemeyin, doktor beyin bakacak hali kalmadı!..

Geri kalan

İki yaşlı sirk artisti, gençlik yıllarını anlatıyorlardı. Biri:

— Karım, o zamanların en gözde «Yılan kadın» ıydı, dedi.

— Ne söylüyorsun! Onun gibi şişman bir kadından, yılan kadın olacağı inanılır şey değil!

— Öyle işte, dedi karısını öven. O günlerden bugüne, sadece zehiri kaldı!

İhtilâlin nedeni

Avrupalı gazeteci, Güney Amerikalı politikacıların biriyle röportaj yapıyordu:

— Ülkenizde sık sık meydana gelen ihtilâl olaylarının nedeni ni söyleyebilir misiniz?

— Elbette, dedi politikacı. İçimizde henüz başkan olamamış öyle çok insan var ki!..

Doğruluk belgesi

Kocasına sitem eden kadın:

— Beni çok sevdiğini söylediğin halde, annemi ziyaret için bir gün yanımdan ayrılısam, hemen bir başka kadınla beni aldatıyor-sun, dedi.

— Haklısın ama, bunu sadece seni inandırmak için yapıyorum şekerim, diye cevap verdi adam.

— Neye inanmamı istiyorsun bilmem ki...

— Yokluğuna bir gün bile tahammül edemediğime inanmanı.

Seslen, yeter!

Küçük Andre hastaydı. Bütün gün karın ağrısından kıvranıp durmuştu. Gece, uyumadan önce bir kez daha hatırlarını soran annesi:

— Rahat rahat uyumaya çalış yavrum, dedi. Eğer ağrıların gece de tutarsa «Anne» diye bağır, baban derhal gelecektir!

Ne yapacak?

Rıhtımda dolaşan turist, boğulmakta olan birinin çırpını-larıyla durdu. Zavallı adam, suyun yüzüne çıktıkça:

— Çabuk bana bir ip atın! diye bağıırıyordu.

Hemen yanındaki bir to-mar halatı sudaki adama fırlatan turist, olayı otel arkadaşla-rına anlatırken biri sordu:

— Adam kurtuldu mu bari?

— Boğuldu, dedi beriki. Fakat hâlâ o bir tomar halatı niçin istediğini düşünüyorum.

Ne verirler?

İflâsın eşğine gelen iş adan-nı bir sigorta şirketine başvurup, fabrikasını yüz milyona sigorta ettirip, imzalar çakıldıktan son-ra sordu:

— Diyelim yarın fabrikam yandı. Bana ne verirler?

Bir an düşünen sigorta ajanı cevap verdi:

— En az beş yıl hapis cezası!..

Satıcı memnun ya

Bir gün önce aldığı elektrik sü-pürgesini geri verip parasını isteyen kadına:

— Satılan malı geri almıyoruz madam, diye cevap verdi satıcı.

Çantasından malın garanti bel-gesini çıkaran kadın:

— Nasıl olur, dedi, memnun kalmadığı takdirde paranın iade edileceği verdiğiniz belgede yazıyor.

— Haklısınız madam. Fakat a-lıcının değil, satıcının memnun kalmasından bahseder o madde!

Saygılı

Evin hanımı, yeni gelen hizmetçisine sordu:

— İş Bulma Bürosundan, hü-yum ve karakterim hakkında bilgi verdiler mi size?

— Ne gibi efendim?

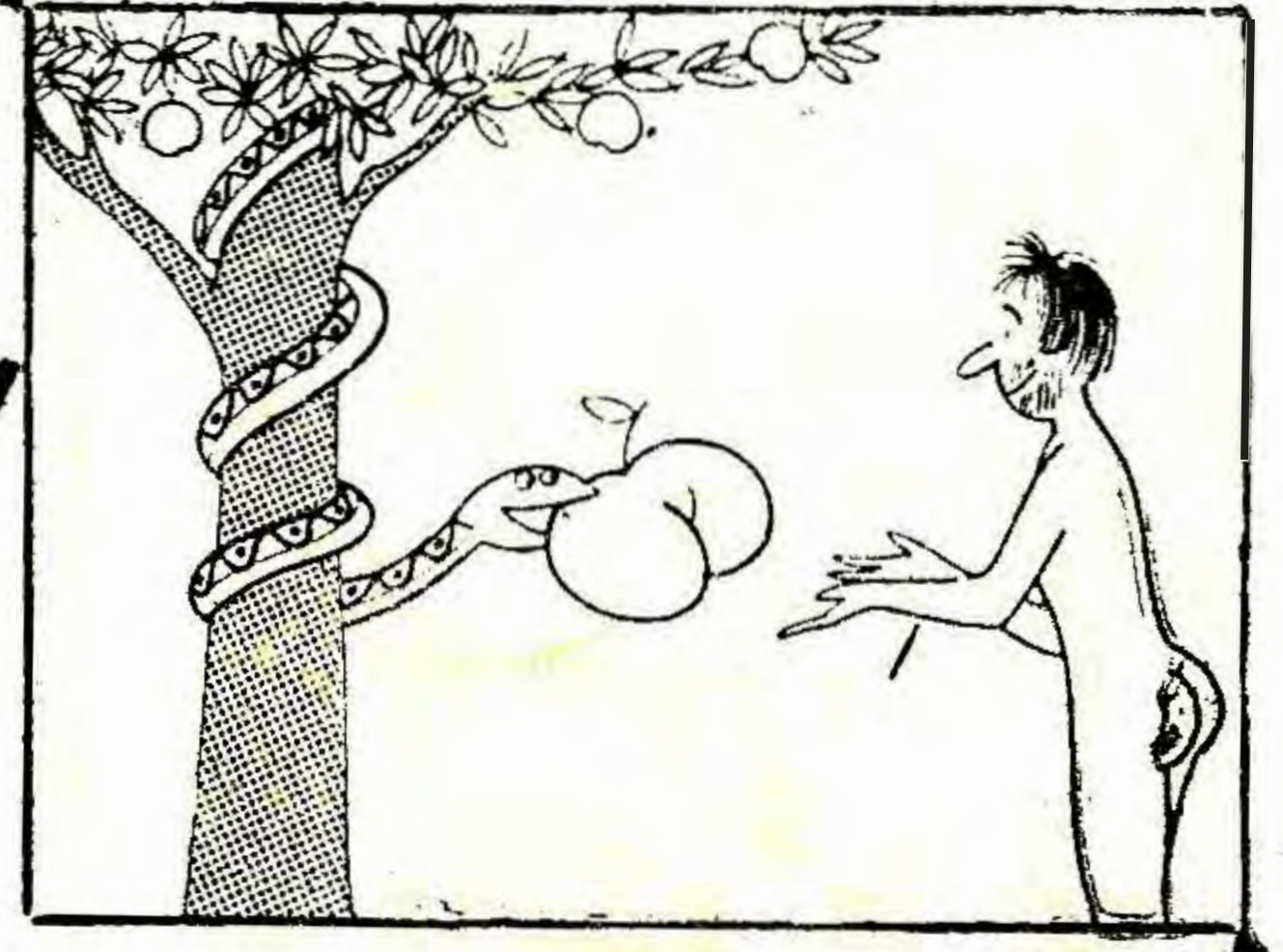
— Yanımda çalışanların son derece saygılı olmalarını her şeyin üstünde tuttuğum gibi...

— Haa, dedi genç kız. O hususta hiç endişeniz olmasın efendim. Zira saygı konusunda ben de çok titizimdir. Bir gardrobun kapısını bile vurmamdan açmam!

Yazısız

dünya karikatürleri

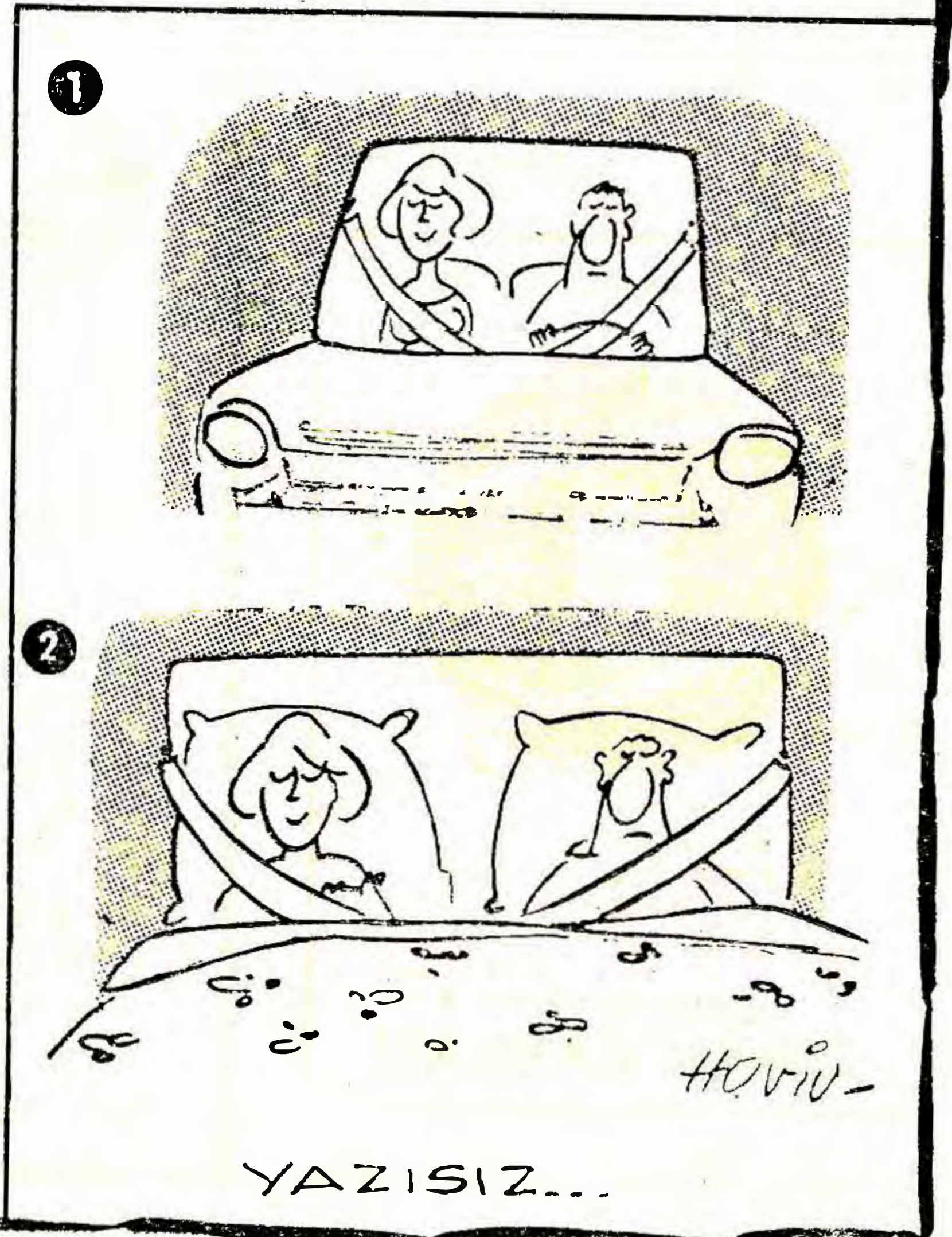
YAZISIZ...

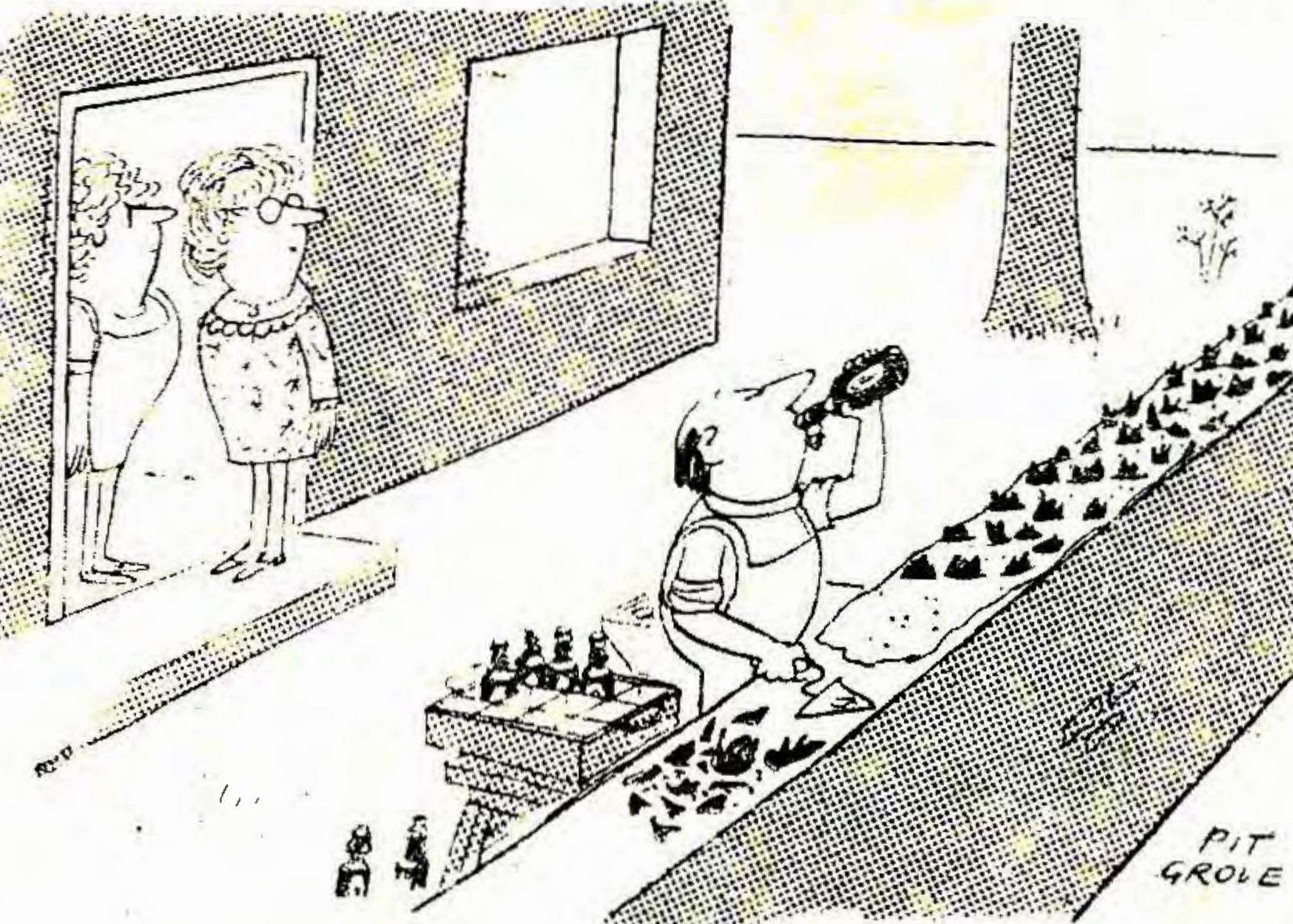
YAZISIZ...

YAZISIZ...

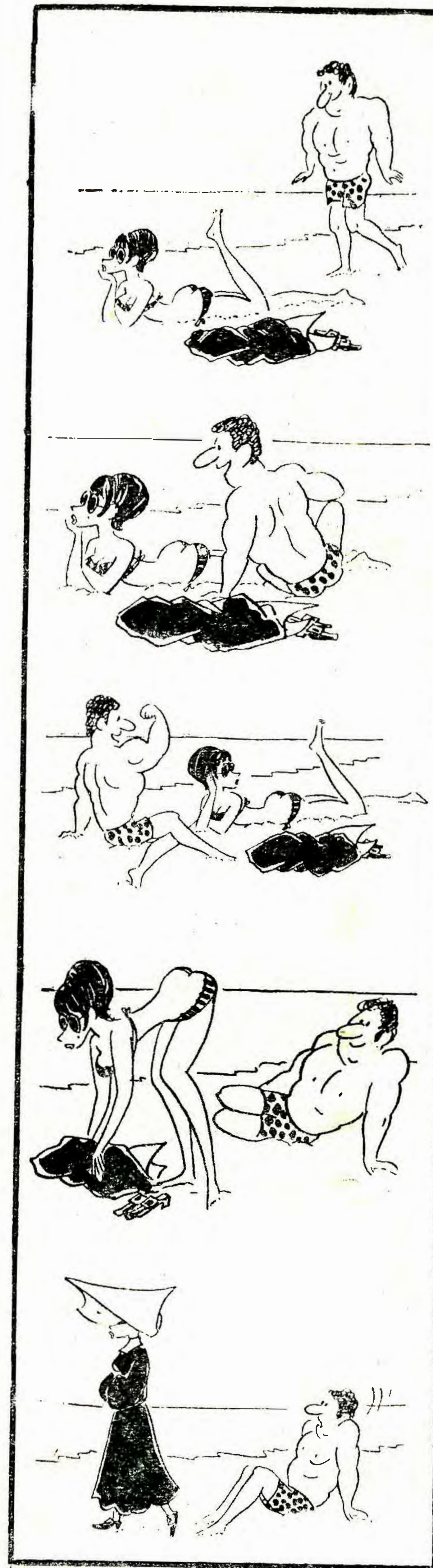
YAZISIZ...

YAZISIZ...

YAZISIZ...

YAZISIZ...

-AAA... BU BİZİM KIZIMIZIN RESMİ DEĞİL Mİ?

TÜRKİYE İŞ BANKASI

millî bankacılık hizmetinde 47 yıl

AKBABA-LOTO 6

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
B	U	L	G	Ü	2

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının altıncısını bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.
Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız. İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız. Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

